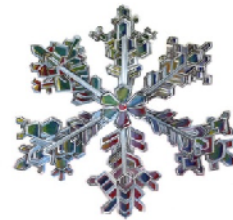

Dimensiunea

AX

Revista Liceului Teoretic "Axente Sever" Mediaș

Revista liceului nostru
Nr. 4, decembrie 2010

CUPRINS

I. LICEUL TEORETIC "AXENTE SEVER" MEDIAS, ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT.....	3
EU, TU, NOI ... AM FOST ELEVI AI LICEULUI TEORETIC "AXENTE SEVER"	3
Cu Doamna Directoare, prof. Eugenia Munteanu, despre realizările și proiectele de viitor	4
Întâlnirea elevilor axentiști cu primarul Teodor Neamțu.....	6
Consiliul Regional al Elevilor (C.R.E).....	7
II. ADOLESCENȚA.....	8
Proiect –„Imaginea Liceului Prin ochii elevilor”	8
Marșul Cărții	10
Rămășițe de gânduri, pe malul Dunării, la Drobeta	11
Jurnal de excursie	14
Drumul spre oaza de liniște nemărginită	15
Radiografia unui campion	18
Interviu Miss Balul Bobocilor 2010 LTAS	20
Interviu Mister Balul Bobocilor 2010 LTAS.....	21
IV. TINERE TALENTE	21
Jurnal	22
O poveste adevărată cu o pisică neagră	24
Nulla dies sine linea.....	25
Vis.....	26
Idealuri	27
A cage	27
Pădurea vesnic verde. (Dansul frunzelor).....	29
Pendul	30
Omul e farmec!.....	31
Tragedie sau triumf?	31
Rătăcind prin lumea cărților	32
Ajutat de-o stea	34
Pustietatea unui suflet rănit	34
Uniți pe veci	35
Frozen blood	36
VI. CULTURAL	37
Feodor Mihailovici Dostoievski	37
Liviu Rebreanu.....	37
Podul lui Traian.....	41
Multilingvismul vestimentației în stil românesc	43
Multilingvismul unei mese festive românești.....	44
VII. CALEIDOSCOP	45
Știați că.....	45
Un zâmbet pentru tine.....	46
VIII. DESPRE NOI	47
Muzica pe care o ascultăm	47
Topul celor mai citiți autori și al celor mai citite cărți de către elevii Liceului Teoretic „Axente Sever”	48

Liceul Teoretic "Axente Sever", între trecut și prezent

EU, TU, NOI ... AM FOST ELEVI AI LICEULUI TEORETIC "AXENTE SEVER"

În viața fiecărui individ, școala dă sens drumului pe care îl parcurge. Revederea după ani, meseria pe care o alegem, modelul personal, dorințele privind copiii noștri se intersectează în permanență cu școala.

Suntem elevi cel puțin de două ori în viață: atunci când devenim elevi și când suntem suținătorii copiilor noștri, muncind alături de ei. Participanți sau coparticipanți la actul educațional –

profesori, elevi, părinți – ne definim identitatea, prin școala pe care am absolvit-o.

Liceul Teoretic „Axente Sever” Mediaș este continuatorul Școlii Agricole Mediaș, inaugurată la 1 noiembrie 1871. Din punctul de vedere al titulaturii școlii, aceasta a cunoscut mai multe denumiri și forme de organizare, din anul înființării și până în prezent. Astfel, din septembrie 1946, școala a funcționat sub denumirea de „Scoală Medie Tehnică Veterinară”, iar din 1952 sub cea de „Scoală Zootehnică”. Începând cu anul 1963, s-a realizat trecerea la denumirea de liceu, mai exact, „Liceul numărul 2”, Mediaș, devenit în scurt timp, „Liceul Axente Sever”, nume dat în cinstea intelectualului și revoluționarului transilvănean Ioan Axente Sever.

Deși au trecut 139 de ani, s-au produs schimbări relativ puține, din punct de vedere imobiliar, păstrându-se patru corpuri ale vechii școli, dar semnificative în privința modului de organizare și funcționare a instituției. Având mai multe denumiri, putem afirma, totuși, că s-a păstrat o continuitate în actul instituțional educațional.

Liceul Teoretic „Axente Sever” din Mediaș se numără printre instituțiile de învățământ de prestigiu din județul Sibiu, prin generațiile de absolvenți, oameni de un înalt profesionalism, care fac cinste liceului, orașului, județului, dar și țării, numind aici, numai pe actualul Procuror General al României.

„Dacă Liceul Teoretic „Axente Sever” nu e, nimic nu e!”

**Director,
Prof. Munteanu Eugenia**

Cu Doamna Directoare, prof. Eugenia Munteanu, despre realizările și proiectele de viitor

din Liceul Teoretic „Axente Sever”, la sfârșitul anului 2010

Reporter: *Care au fost cele mai mari realizări ale elevilor și ale profesorilor din Liceul Teoretic "Axente Sever", în anul școlar trecut și în anul calendaristic care se încheie ?*

Prof. Eugenia Munteanu: În anul trecut, referitor la elevi, promovabilitatea a fost de 100%, iar în ceea ce privește profesorii, aceștia au participat la mai multe acțiuni extrașcolare, au avut foarte multe publicații în reviste de specialitate și s-au implicat în multe proiecte. Un exemplu de proiect încheiat cu un rezultat foarte bun, este implicarea școlii noastre în programul *Eco-Școală*, unde, în luna mai, anul curent, am avut evaluarea școlară, iar, în octombrie, am primit acea distincție numită „Steagul Verde”, prin care am fost declarați o școală ecologică.

O altă realizare, obținută tot datorită eforturilor profesorilor noștri, a fost primirea *Diplomei de excelență instituțională*, din partea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Aceasta este, de fapt, o diplomă simbolică, ea nu ne-a adus nicio realizare materială, școala noastră fiind doar declarată o Școală de excelență instituțională, activitatea de învățământ desfășurându-se în cadrul clădirilor actuale timp de 139 de ani. Pentru noi constituie un motiv de mândrie, așa cum ar trebui să fie pentru toți elevii și absolvenții liceului nostru, deoarece, din câte cunosc, până în prezent, suntem singura unitate școlară din Mediaș și din județul Sibiu, care a primit această distincție onorifică, acordată prin Ordinul Ministrului Educației.

R: *Cum v-ați declarat la sfârșitul anului școlar 2009 -2010 ?*

E.M.: La sfârșitul anului școlar trecut, pot spune că m-am declarat mulțumită, deși totdeauna este loc de mai bine. Când spun asta, mă refer, în primul rând, la examenul de Bacalaureat. Elevii de la cursurile de zi au promovat în proporție de 100%, dar ne-au tras înapoi elevii de la Învățământul Liceal cu Frecvență Redusă. Avem puncte tari, cum ar fi procentul de 100% de promovabilitate și faptul că am avut o evaluare instituțională, unde ne-am clasat pe locul 2 la nivel de oraș, cu un punctaj bun, de 163,5 puncte.

Reporter: *Considerați că elevii din această școală manifestă respectul cuvenit în relația cu profesorii ?*

E.M.: În general, elevii noștri sunt bine educați, pentru că este un liceu teoretic și se face o selecție atentă a elevilor, încă de la admiterea în clasa a IX-a. Așadar, toți elevii noștri se numără printre cei care urmăresc să-și continue studiile, pentru o formă de învățământ superior. Bineînțeles că mai sunt și excepții, dar nu putem găsi pădure fără uscături. Însă aceste mici excepții sunt foarte rare, iar în comparație cu alte cazuri mult mai rele, ca cele relatate în presă, noi puteam spune că avem doar probleme minore.

R: *Puteți să ne spuneți, în linii mari, care sunt prioritățile în privința proiectelor viitoare în care vor fi implicați elevii liceului ?*

E.M.: În continuare vom participa la acel program *Eco Școala*, pentru că programul trebuie continuat încă 2 ani pentru a păstra premiul acordat. Avem un program anti-violență, în parteneriat cu Poliția municipiului Mediaș, cu Primăria, cu Inspectoratul Școlar Sibiu și cu CJRAE, un centru care se ocupă de elevii cu probleme psihologice. Apoi, elevii școlii sunt înscriși la mai multe proiecte și concursuri derulate în parteneriat cu Junior Achievement România și cu acordul MECTS. Așteptăm olimpiadele școlare, pentru a vedea rezultatele. Anul trecut am avut rezultate foarte bune, atât la disciplinele specifice profilurilor din școala noastră, cât și la sport, la fazele naționale dar și internaționale, prin fosta elevă, Zamfirescu Maria, la atletism, dar și prin Vinți Ștefan, la tenis de câmp.

R: Dacă ați putea schimba de pe o zi pe altă un lucru în liceu care ar fi acela ?

E.M.: Sunt mai multe lucruri pe care aș vrea să le schimb, dar sunt lucruri minore. În primul rând, m-aș referi la punctualitatea elevilor la oră. Programul începe la ora 7:00, iar elevii trebuie să aibe o anumită disciplină, pentru că, atunci când vor fi angajați, vor trebui să se adapteze unui anumit program, iar pentru a fi acceptați și respectați într-o colectivitate, trebuie să-i respecte pe cei din jurul lor.

R: Considerați că, în momentul în care sunteți autoritară și vă impuneți astfel punctul de vedere, puteți să le dați o educație bună elevilor ?

E.M.: Nu știu cât de autoritară mă văd elevii, dar atunci când ești autoritar, în sensul bun al cuvântului, înseamnă că poți, în primul rând prin exemplul tău de punctualitate și de respect față de sine și față de cei din jur, să îi îndemni și pe elevi să se comporte la fel.

R. Vă mulțumim și vă dorim un An Nou plin de realizări personale, dar mai ales profesionale.

E.M. Aceeași urare v-o adresez și vouă, tuturor elevilor din liceul nostru, părinților voștri și, nu în ultimul rând, tuturor cadrelor didactice, personalului didactic auxiliar și personalului nedidactic, la care aș mai adăuga urarea de multă sănătate și putere de muncă, răbdare și același înalt profesionalism de care au dat dovadă și până acum.

interviu realizat de elevele
Boar Denisa și Rus Daria
clasa a X-a FILOLOGIE

Întâlnirea elevilor axentiști cu primarul Teodor Neamțu

Ca și în anul școlar anterior, domnul primar al municipiului Mediaș, Teodor Neamțu, ne-a onorat cu prezența sa, în data de 10 noiembrie 2010, la întâlnirea cu elevii claselor a 9-a și a 10-a din liceul nostru.

Și de această dată, în dialogul cu Domnul Primar, elevii au fost lipsiți de îndrăzneală la început, poate și pentru că unii dintre ei erau pentru prima dată la o întâlnire cu o persoană atât de importantă.

În prima parte a întâlnirii, Domnul Primar le-a prezentat elevilor principalele proiecte legate de activitățile în care dorește ca elevii tuturor liceelor din Mediaș să fie implicați, mai ales în cadrul „Săptămânii tineretului medieșan”, organizată de Primăria Mediaș, prin Direcția Municipală pentru Cultură, Sport, Turism și Tineret, în perioada 15-20 noiembrie.

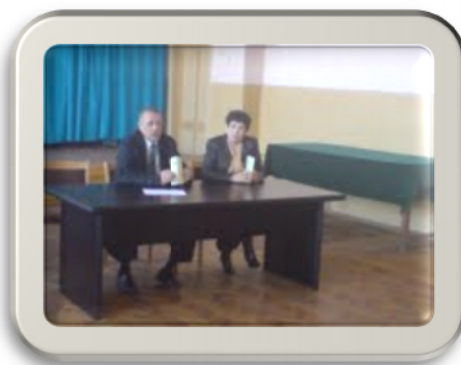
Am aflat că, timp de cinci zile, la Biblioteca Municipală „Stephan Ludwig Roth”, la Sala Traube, la Muzeul Municipal, la Cinematograful Mediensis, dar și la sediul Primăriei Mediaș, tinerii se vor întrece la concursuri de fotbal, baschet, șah, tenis de masă, dans, afișe antidrog și altele. Scopul acestei manifestări l-a constituit crearea unui cadru competițional și de socializare pentru tinerii medieșeni, dar și oferirea unei alternative de petrecere a timpului liber.

„Anul acesta am hotărât să dedicăm o săptămână tinerilor din municipiul Mediaș. Începând cu copiii de la grădinițe și până la liceeni, cu toții vor fi implicați în multiplele acțiuni pe care le organizăm. De la competiții sportive de fotbal, baschet și tenis de masă, la concursuri de șah, la manifestări dedicate dansului și muzicii, la expoziții inedite, la filme gratuite la cinematograful ajungând la festivalul cititorului, toate evenimentele vor reprezenta un regal al tinerilor municipiului nostru” le-a declarat domnul primar elevilor și cadrelor didactice aflate în sala festivă a liceului nostru. Ma bucur că peste 1.000 de copii și cadre didactice s-au implicat în această manifestare care se dorește o sarbătoare a tineretului” a declarat domnul primar, Teodor Neamțu.

În a doua parte a întâlnirii, atmosfera s-a mai distins puțin, iar elevii și-au luat „inima în dinți” și au început să-i adreseze domnului primar câteva întrebări la care, bineînțeles că au primit un răspuns, mai mult sau mai puțin așteptat.

În cadrul întâlnirii au fost adresate întrebări precum: „De ce nu au mai avut loc anul acesta Zilele Mediașului?”, „Anul acesta vom mai avea un patinoar?”, „De ce nu sunt mai multe mijloace de transport în comun?”, „Ce părere are despre elevii Liceului Teoretic „Axente Sever”?” „sau dacă” Elevii Liceului aduc prestigii orașului prin rezultatele obținute la învățătură, la concursurile și competițiile școlare și extrașcolare și la examenele de Bacalaureat și la cele de Admitere în Învățământul Universitar?”

Domnul primar a răspuns, cu multă atenție, la fiecare din întrebările adresate. Astfel, la întrebarea „De ce nu au mai avut loc Zilele Mediașului?”, acesta le-a explicat profesorilor, care au fost de față, dar mai ales elevilor, care păreau a fi destul de afectați din cauza acestui fapt, că deși acestea au avut loc în fiecare an, anul acesta vor lipsi datorită faptului că există două mari probleme: prima ar fi problema financiară, din cauza căreia au și stopat câteva dintre proiectele propuse pentru anul următor, iar a doua ar fi mizeria pe care oamenii, mai ales cei veniți din localitățile învecinate, o lasă în urma lor la terminarea manifestărilor din cadrul spectacolelor organizate. Elevii au înțeles problema, fiind și ei conștienți de dificultățile financiare cu care se confruntă toate comunitățile locale din țară.

La întrebarea ce fel de părere are de elevii Liceului Axente Sever, acesta a răspuns că are o părere deosebită despre ei "pe lângă faptul că sunt tineri frumoși și buni la învățătură sunt și implicați datorită faptului că au răspuns la toate acțiunile organizate de Primărie, prin intermediul Doamnei Directoare, prof. Eugenia Munteanu și a tuturor profesorilor din liceu."

La o altă întrebare care i-a fost adresată: "Credeți că elevii Liceului Axente Sever aduc prestigii orașului prin rezultatele obținute?", domnul primar a răspuns că, de fiecare dată când se face bilanțul liceelor, Liceul „Axente Sever” se clasează în topul unităților școlare de prestigiu, nu numai la nivelul municipiului Medias, ci și la nivelul județului Sibiu, prin rezultatele deosebite ale elevilor și ale cadrelor didactice, cu toții fiind un motiv de mândrie pentru comunitatea locală.

La încheierea întâlnirii, domnul primar le-a adresat liceenilor axentiști un îndemn pornit din suflet și desprins din experiența personală: "Anii de liceu sunt anii pe care îi regret cel mai mult în viață, așa că **profitați cât mai mult de ei !** "

Alexandra Lazăr,
clasa a X-a filologie

Consiliul Regional al Elevilor (C.R.E)

Să-ți spun ceva: mi-aș dori să știi care e rostul meu aici, dar mai ales ce pot face pentru tine. Speranță, încredere, determinare, implicare, viitor, experiență, comunicare, echipă, drepturi, entuziasm-aceste cuvinte au marcat finalul întâlnirii Consiliului Regional al Elevilor.

Începând cu data de 25.11.10 am participat în calitate de președinte al Consiliului Școlar al Elevilor și ca reprezentant al Consiliului Județean, mai exact ca Avocat al Elevului, la întâlnirea Consiliului Regional care a avut loc la Izvorul Mureșului. Lăsând la o parte detaliile și simplificând întregul rămân doar experiența și cunoștințele acumulate pe parcursul celor patru zile.

Această întâlnire a fost o oportunitate pentru mine la nivel cognitiv pentru că am avut ocazia să învăț ce înseamnă lucrul în echipă, cum se elaborează un discurs structurat, importanța unei opinii aparent neînsemnată, impulsul de a lupta pentru ceva mai bun, determinarea de a schimba ceva.

La nivel social, experiența a fost la fel de bogată și diversificată, având ocazia să-mi creez legături și prieteni, nu doar ai mei ci în general ai școlii pentru viitoare parteneriate.

Ceea ce m-a impresionat au fost determinarea și entuziasmul, comunicarea și înțelegerea, inițiativa și implicarea celorlalți participanți din regiunea centru (județele Alba, Brașov, Covasna, Harghita, Mures și Sibiu) și din București și jud. Ilfov; încrederea și speranța care ni s-a acordat de către domnul Mușoiu consilier al ministrului și domnul profesor Sorin Vlaic.

Mai întâi s-au ales președintele (jud. Alba), vicepreședintele și secretarul (jud. Sibiu), iar apoi s-a discutat despre proiectele de viitor, oportunitatea de schimba viziuni, implicarea activă a tinerilor în societate, dar mai ales ni s-a definit rolul în școală, județ și regiune.

În final vreau să subliniez, că în calitatea mea de președinte a Consiliului Școlar al Elevilor și de Avocat al Elevului vă voi asculta problemele și voi urmări conștientizarea nevoilor reale și crearea unei atmosfere propice pentru cele mai importante momente ale vieții de licean. În cazul în care aveți vreo problemă sau vreo idee nu ezitați să mă contactați la adresa de e-mail: andra_simpleplan_08@yahoo.com sau pur și simplu la școală, în clasa a X-a M.I.

Pumnea Andrada
clasa a X-a matematică-informatică

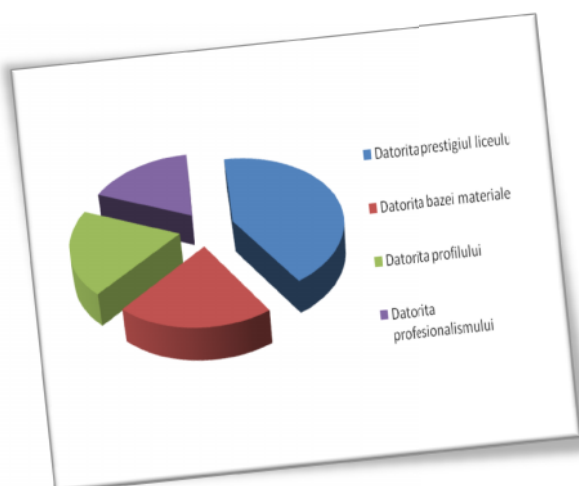
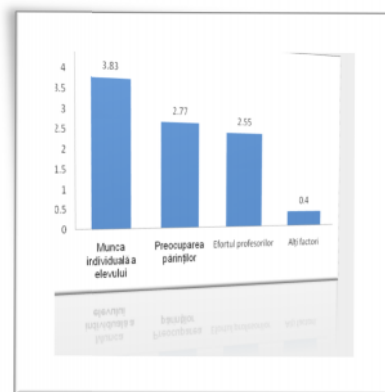
- Adolescența -

Proiect – „IMAGINEA LICEULUI PRIN OCHII ELEVILOR”

Așa cum știți, în liceul nostru, în anul școlar 2009-2010 s-a desfășurat proiectul „**IMAGINEA LICEULUI PRIN OCHII ELEVILOR**”, în cadrul căruia, fiecare dintre voi în calitate de elevi ai liceului ați răspuns la întrebări legate de felul cum vedeți **relația de comunicare elev-profesor**.

Rezultatele proiectului au ajuns la fiecare dintre domnii profesori sub forma unei **scrisori confidențiale** în care sunt sintetizate **opiniile elevilor (pozitive și negative)** de la clasele la care se d-l profesor/d-na profesoară predă. Ați fost cu toți de față când, la festivitatea de final de an, s-au acordat domnilor profesori, **diplomele de popularitate** (cel mai simpatic profesor, cel mai comunicativ profesor, cel mai autoritar profesor, cel mai prietenos, cel mai explicit, cel mai bine îmbrăcat etc.)

Scopul acestui proiect a fost de a vă oferi un cadru formal în care să vă exprimați opiniile în legătură cu modul în care se desfășoară relația voastră de comunicare cu profesorii și de a identifica bunele practici, respectiv barierele acestei relații foarte importante pentru ambele părți. Opinia voastră este sintetizată și prezentată în acest articol.

La întrebarea 1: „Menționează motivele pentru care ai ales să studiezi la liceul „Axente Sever” s-au obținut următoarele răspunsuri:

La întrebarea 2, stabilirea importanței factorilor care contribuie la performanța școlară: principalul factor este considerat: **muncă individuală a elevului**. Următorii factori cu o contribuție semnificativ egală sunt: preocuparea părinților, (2,77). respectiv efortul profesorilor (2,55). Alți factori care contribuie la performanța școlară sunt, în opinia voastră: anturajul, activitățile extrașcolare etc.

Răspunsurile voastre la întrebările 4, 5, 6, 7 sunt sintetizate sub forma bunelor practici și a barierelor în comunicarea elev-profesor:

Bunele practici în comunicarea elev-profesor așa cum sunt ele percepute de elevi:

- Liniștea și disciplina, atmosfera plăcută din timpul orei de curs;

- Capacitatea de comunicare și interacțiune a profesorului cu elevii;
- Atitudinea deschisă a profesorului;
- Modul în care profesorul știe să capteze atenția elevului;
- Explicații clare, detaliate și pe înțelesul elevilor; se insistă pe materia dificilă;
- Metode folosite (videoproiector, comunicare liberă, mod de predare clar și concret);
- Calități personale ale profesorului (calm, răbdare, sociabilitate, stil de predare aparte);

Bariere în comunicarea elev-profesor așa cum sunt ele percepute de elevi:

- Gradul ridicat de dificultate al materiei; (materie grea, „nu ne place materia”, cerințe ridicate)
- Lipsa de cunoștințe a elevilor despre materia respectivă;
- Programă încărcată și densă;
- Explicații prea rapide, neadecvate nivelului de înțelegere al elevilor; („nu înțelegem”)
- Lipsa de răbdare și stil pedagogic al profesorului;
- Autoritarism și severitate din partea profesorului;
- Metodă de predare plictisitoare, necorespunzătoare;
- Ironia;
- Ton răstit, irascibilitate ;
- Părerile elevilor nu sunt luate în considerare;
- Lipsa de discreție a profesorului („spune altor clase ce vorbim noi”);

**Vă mulțumim pentru colaborare și așteptăm feedbackurile voastre!
Echipa de lucru a proiectului:**

**Prof. psiholog Cristina Ivan
Bălan Crina Densia , XI Filo
Chișiu Larisa Diana, XI Filo
Efrosi Victoria, XI Filo
Kovacs Tünde, X I Filo
Mihai Manuela , XI Filo
Szekely Erika , XI Filo
Prof. sociolog Nicu Sas**

Marșul Cărții

A mai trecut un an. Mi-am dat seama abia atunci când am zărit biblioteca municipală, în curtea căreia erau strânși foarte mulți elevi. Așa cum probabil și ghicit, pe 15 noiembrie a avut loc Marșul Cărții, acțiune organizată de Asociația Națională a Profesorilor de Limba Română (ANPRO), filiala Mediaș, în colaborare cu Biblioteca Municipală Mediaș.

Acțiunea a devenit deja o tradiție a noastră, a elevilor iubitori de carte, alături de doamnele profesoare de Limba și literatura română.

După ultimă oră de curs, un grup de mai bine de 30 de elevi din liceul nostru, însoțiți de doamnele profesoare Aura Lăpădat și Viorica Vincze, am pornit spre Biblioteca Municipală, „St.L.Roth”, unde aveam stabilit punctul de întâlnire cu elevii de la alte licee și școli generale din oraș. Fiecare dintre noi purta în mâini câte un semn care trăda pasiunea comună pentru carte: un desen care trimitea la titlul și autorul unei cărți sau la personajele îndrăgite, semne de carte, o carte în miniatură ticluită cu ingeniozitate de un coleg, fluturași viu colorați cu citate celebre despre și din cărți

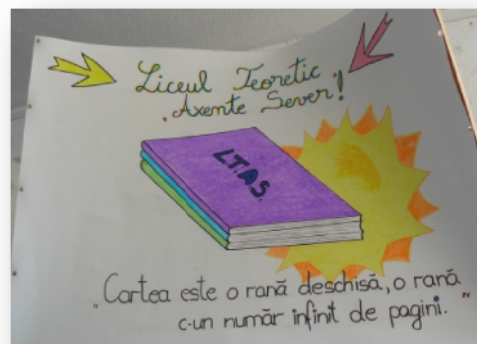
Am rămas plăcut surprinsă la vederea participanților, un număr mare de colegi de la școlile din oraș care au venit veseli și entuziasmați. Nostalgia plutea în aer, mai ales fiindcă unii dintre noi ne-am revăzut colegii din generală.

În fine, mulțimea înarmată cu pancarte și fluturași s-a îndreptat spre primărie după ce am ascultat câteva cuvinte de la domnul Onuc Nemeș-Vintilă, directorul bibliotecii județene Astra din Sibiu. Domnul primar, Teodor Neamtu, ne-a primit bucuros, a apreciat dragostea noastră pentru carte și ne-a lăudat încercările de a atrage cât mai mulți oameni spre carte. Am fost immortalizați de nenumărați jurnaliști care vroiau să popularizeze această manifestare și să prețuiască această amintire – care, sperăm, nu va fi dată uitării.

Întorcându-ne la bibliotecă, am continuat să împățim fluturași, strecurându-i în cele mai creative locuri, spre a-i îmbia pe ceilalți la deliciul lecturii. Tot centrul orașului ne-a văzut și nu puțini au rămas impresionați de mișcarea noastră. Ajunși, în sfârșit la bibliotecă, am participat la o conferință, unde domnul director al bibliotecii Astra ne-a comunicat diverse lucruri despre proiectele de modernizare a bibliotecilor și despre acțiunile care se vor derula pe viitor, în scopul atragerii unui număr tot mai mare de elevi în universul magic al bibliotecilor, în lumea fascinantă a cartilor. Ne-a starnit zambetul enumerarea activităților ce pot încapa într-o „casă a cărților.”

Ce e biblioteca? Doar un loc unde se poate citi sau unde ești trimis – „nesilit de nimeni” – să cauți cărți pentru școală? Ei bine, în bibliotecă nu se lansează cărți numai, ci călătorești prin lume, privești documentare sau filme alese, întâlnești persoane de seamă, mai intri și pe internet, dai de gândurile ascunse ale unui geniu din antichitate, dar cel mai important, te relaxezi.

Acum, că ați aflat noutăți despre bibliotecă, și că tot a fost Marșul Cărții, cel mai potrivit ar fi să închei cu un citat de-al lui Voltaire... „Cartea e un univers secret creat de un om înzestrat cu geniu.” Deci, citiți și aflați gândurile genurilor, pentru a merta la rându-vă laurii înțelepciunii.

**Bejan Madalina,
clasa a IX-a filologie**

Rămășițe de gânduri, pe malul Dunării, la Drobeta

În sudul țării noastre se află astăzi, orașul Drobeta Turnu Severin, locul ales, în urmă cu 2000 de ani, de împăratul roman, Traian, pentru a descinde cu legiunile sale pe teritoriul Daciei lui Decebal. Orașul îmbină armonios amprentele istoriei străvechi, prin ruinele vechii cetăți de la malul Dunării, cu istoria mai recentă, monumentul ridicat în memoria eroilor care au luptat în primul război mondial, dar și cu multe elemente de arhitectură modernă.

Am ajuns la Drobeta, pentru că aici a avut loc, în perioada 6-11 aprilie 2010, Olimpiada de Limbi Clasice - Faza Națională.

Ajunsă acolo, mă simțeam pierdută în necunoscut. Mai întâi, pentru că eram copleșită de emoțiile concursului care mă aștepta, iar în al doilea rând, pentru că eram cea mai mică din grupul colegelor care reprezentau județul Sibiu la această competiție, în care cele mai ascuțite spirite ale celor mai pasionați elevi de studiul Limbii latine din întreaga țară urmau să se întrecă.

La început, nu puteam înțelege ce e frumos în acel oraș. Emoțiile examenului pe care trebuia să îl susțin m-au făcut să nu văd frumusețea ce mă înconjură. Parca eram orbită... orbită de teama de a nu dezamăgi. Numărul impresionant al personalităților care ne-au vorbit la festivitatea de deschidere, tonul grav al domnului Cezar Tabarcea, Profesor Universitar la Catedra de Limbi Clasice a Universității București și Președinte al Comisiei Naționale a Concursului, discursul prietenos, însă destul de pretențios al domnului Prefect al județului Mehedinți, mi-au dat fiori reci care îmi cuprindeau, încet, tot trupul. Tres[ream la fiecare gest, la fiecare mișcare sau vorbă. Mă simțeam pierdută. În interiorul meu se amestecau emoții, dorința de a demonstra că sunt bine pregătită și teama de necunoscut.

Inima bătea ca și cum simțea nevoia să iasă din piept, să se îndrepte spre un tărâm cunoscut numai de mine, unde să se poată dezlanțui în libertate. Inima mea vroia acasă, dar mintea îmi poruncește să merg înainte, să nu-i dezamăgesc pe părinții mei, dar mai ales pe doamna profesoară, care pierduse atâtea ore cu mine, pentru a-mi descifra tainele atât de profunde ale gramaticii latine și ale istoriei române.

Ajunsă în sala de examen, picioarele încă îmi tremurau. Eram o străină între străini. Nici măcar colegile cu care am pornit la drum nu erau acolo. Fiecare a ajuns în altă sală, pentru că numai eu eram din clasa a IX-a, iar ele erau din toate cele trei clase superioare. La faza județeană a concursului fusem cea mai bună din toți elevii de clasa a IX-a, dar acum mă simțeam atât de neînsemnată. Nici acum nu îmi explic de ce încăperea în care mă aflam se micșora, din ce în ce mai mult. Eram 20 de elevi în sala de clasă. Unii aveau noroc, se cunoșteau. Alții, ca și mine, stăteau abătuți și priveau undeva, în gol... Chipurile noastre erau împietrite. Mi-am amintit, pentru o clipă, că, de fapt, eram cu toții, în vacanța de Paști. În timp ce colegii noștri se relaxau, noi, cei cu mintea mai neastâmpărată, parcă așteptam sentința unui complet de judecată, spășiți și ... vinozați că ne place să învățăm.

Salvarea a venit odată cu subiectele. Din momentul în care am început să descifrez subiectele, mintea mea avea o ocupație. Am început să ignor ceea ce mă înconjură. Acum, privirea mea era concentrată printre rândurile foii de examen.

Dar emoțiile nu dispăruseră. Erau acolo, se învârtteau în capul meu. Cuvintele prindeau viață. Privirea mea se plimba cu viteză uluitoare de pe ciornă pe dicționar și invers. Căutam nu numai sensul cuvintelor din textul pe care trebuia să îl traduc, ci și o evadare, o explicație la ceea ce trăiam.

Timpul trecea, iar cuvintele așternute pe hârtie se împuținau cu fiecare secundă. Apoi, la un moment dat, s-au oprit de tot. Atunci am realizat că, involuntar, umplusem pagini întregi de istorie, gramatică și cuvinte.

Am mai citit încă o dată succesiunea de idei după care am predat lucrarea și am ieșit. Simțeam o ușurare, simțeam cum fiecare parte din mine scapă de tensiune și se dezmoștește.

După ce am scăpat de emoții, am fost prinsă în vraja magnificului oraș, pe care abia începeam să îl cutreier, să îl cunosc. În primul rând, oamenii au fost cei care m-au ajutat să patrund în "sufletul" orașului. Cu cât mă aprofundam mai mult în dorința mea de a cunoaște, cu atât descopeream detalii care, la prima vedere, pot părea banale.

Am ajuns astfel, să îi descopăr tainele ascunse și să îmi doresc, din ce în ce mai mult, o clipă de relaxare, o clipă în care să mă pierd printre zidurile vechii cetăți sau să mă plimb pe malul Dunării, prin portul plin de vapoare mai mici și mai mari.

Încă simt adierea vântului ce îmi mângâia fața, pe puntea vaporului care ne-a plimbat pe Dunare, de la Orșova până la Cazanele Mari. A fost ceva unic, ceva minunat. Privirea mea s-a oprit asupra statuii lui Decebal. Eram pur și simplu fascinată. Cuvintele nu își mai aveau rostul. Nu se poate descrie senzația pe care o ai când privești marea statuie sculptată cu măiestrie în stâncă și a cărei vedere te duce înapoi cu 2000 de ani, transmițându-ți senzația că ești con-temporanul celui mai de seamă rege al dacilor. Doar cei care au trait acele momente pot înțelege...

Am fost profund impresionată de ruinele castrului roman, Drobeta. După cum bine știți, Drobeta a fost prima cetate romană din Dacia, care servea drept adăpost pentru soldații care asigurau paza podului lui Traian. Un singur lucru îmi doream în momentul în care priveam ruinele vechii cetăți: să mai existe și podul. Dar știam că este imposibil. Nu puteam să trăiesc în trecut decât cu mintea, așa că am început să construiesc imagini, să pătrund în tainele machetei pe care o văzusem la Muzeul Porților de Fier, să încerc să-i aud pe soldații romani vorbind în latină despre planurile lor de atac.

Dacă m-ar întreba cineva ce mi-a plăcut mai mult, aș spune că plimbarea pe malul Dunării noaptea, împreună cu doamna profesoară și cu cele trei colege, Ioana, Luiza și Petra. Atunci când luna își arunca razele în undele apei, se forma un miraj în care eram atrasă. Era locul unde nu mai conta ce faci sau ce gândești. În noaptea adâncă aveam impresia că, orice aș fi făcut, nimeni nu m-ar fi văzut sau auzit. Vântul bătea

trist, iar noi stăteam și priveam cum valurile loveau vechile vapoare trase la mal. Parcă pluteam..

Retrăiesc și acum curiozitatea cu care am pătruns în vechiul Castel de Apă al orașului, construit în 1914, de soldații români, în timpul primului război mondial. Era un adevărat dezastru în interior, deși, din orice punct al orașului, te călăuzește spre centru sau spre port. Se pare că nici într-un oraș precum Severinul, valorile trecutului nu sunt pastrate corespunzător. Cu toate acestea, turnul denota un aer de eleganță, atunci când îl privești din depărtare, și o lumină galbenă, pală, se întinde pe întreaga lui înălțime....

Prinsă în vraja activităților de după concurs, am uitat complet de afișarea rezultatelor. Un telefon m-a trezit la realitate. Atunci, am pornit în grabă spre liceul unde susținusem examenul și se afișaseră rezultatele.

O mulțime de copii și de profesori se adunase în fața avizierului. M-am strecurat cu greu printre ei, până am ajuns aproape de listă, ca să pot citi. Atunci a început un maraton printre șirurile de nume și note. Căutam cu nerăbdarea copilui care își deschide cadoul, abia primit. Din neatenție, dar și de teama și emoțiile care mă înfiorau, am trecut de numele meu, fără să realizez. Am ajuns la sfârșitul listei, destul de confuză. Ce se întâmplase?

Am închis ochii, am tras aer în piept și am început din nou. De data asta nu am mai ratat! Mi-am găsit numele în lista lungă și ochii parcă mi se măreau, asemeni celo ai unui copil care vede pentru prima dată lumea. Mâinile îmi tremurau, picioarele parcă refuzau să se mai miște. Nu îmi venea să cred. Obținusem Premiul Special.

După ce am mai citit de două ori, să fiu sigură că nu mă înșel, m-am îndreptat către doamna profesoară și am îmbrățișat-o. Dânsa m-a felicitat, cu multă căldură și foarte calmă, pentru că reușise să citească rezultatele înaintea mea. Dar eu, pierdută într-o altă lume și, încă uimită de rezultat, nu am realizat, așa că „mulțumesc”-ul a venit destul de târziu.

Eram mândră de mine. În două minute am scăpat de orice emoție. Acum pe chipul meu se mai vedea doar bucuria, pe care nu am reușit să mi-o rețin, chiar dacă celelalte colege erau abătute, pentru că nu obținuseră niciun premiu.

Am realizat atunci, că poți realiza, cu multă muncă și multă încredere în tine, lucruri la care nici nu visai, în urmă cu numai câteva luni.

Scriind despre toate aceste lucruri, am retrăit bucuria clipelor petrecute în Drobeta. Aș vrea să mai trăiesc încă o dată clipele acelea, minunate, care m-au făcut mai încrezătoare în mine și în cei din jur și mi-au întărit convingerea că, atunci când îți dorești ceva, merită să lupți ca să te afirmi prin muncă și perseverență. Nu așteptați să facă alții pentru tine, fă singur ceea ce trebuie, pentru că nimeni nu te poate ajuta mai mult, decât te poți ajuta tu însuși. Oricum, ceea ce simți, când ești mulțumit de propriile realizări, nu poate fi redat prin cuvinte. Trebuie să trăiești momentele acelea, ca să înțelegi.

La malul Dunării eu am găsit un loc ideal pentru a-mi face ordine în gânduri. Pe cele bune le voi păstra, privind razele lunii, iar cele rele se vor pierde, undeva între valurile liniștite.

În cele din urmă, prinși în jocul dintre modern și vechi, veți ajunge și voi să vă pierdeți ideile, să visați la o altă lume și rămânem cu toții, doar cu rămășițe de gânduri.

Boar Denisa
clasa a X-a filologie

Jurnal de excursie

Împreună cu foarte mulți colegi din liceul nostru, însoțiți de domnul profesor Tudor Horațiu am fost într-o excursie superbă, la mijlocul lunii octombrie.

Am vizitat Lacul Roșu! Mirific! Este un lac de baraj natural care s-a format în 1837 și mai este numit Lacul Ucigaș, deoarece, potrivit legendei, surparea de teren ar fi îngropat un păstor cu turma sa de oi.

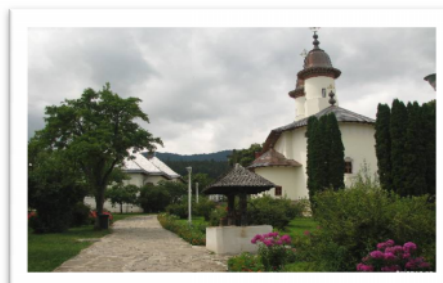
Apoi, am vizitat mănăstirea Agapia, o mănăstire de 300-400 de maici ocupând locul 2 ca populație, după mănăstirea Văratec, mănăstire ctitorită de Maica Olimpiada.

Mănăstirea Agapia

Mănăstirea Văratec

Am vizitat și casa memorială a lui Ion Creangă de la Humulești ...O căsuță mică, împânzită de obiecte vechi, foarte interesante. Următoarea oprire a fost cea de la Cetatea Neamț, un loc ce păstrează urmele luptelor pe care bravul neam al moldovenilor le-a purtat pentru apărare, în fața atacatorilor turci sau polonezi.

A fost nemaipomenit !

Așteptăm cu nerăbdare următoarea excursie!

**Cismaș Ligia și Pepelea Diana,
clasa a X-a filologie**

Drumul spre oaza de liniște nemărginită

Experiența pe care eu am trăit-o în excursia de la Mănăstirea Oașa, a fost una inedită, una care nu cred că se va mai repeta curând în viața vreunuia dintre noi, grupul nostru format din 11-12 elevi și doamna profesoară, Kis Anca.

Rugăciunea, de fapt religia, în general, nu a jucat niciodată un prim rol în viața mea. După primul weekend petrecut la Oașa, printre toți acei călugări, care nu sunt, nici pe departe, așa cum i-am crezut inițial, probabil nu sunt singura care, atunci când aude de un călugăr sau vede unul, se gândește... "Ce om ciudat! Este morocănos tot timpul, pare tot timpul apăsător de probleme, și a ales să-și trăiască viața undeva, izolat de lumea asta, de prieteni, de distracții, de familie..". Da! Asta era părerea mea despre călugări.

Legat de grupul nostru, ne cunoșteam între noi doar așa, 2 câte 2, eventual din vedere, fiind colegi de școală. Nici pe drum nu s-au schimbat lucrurile. Sincer să vă spun, când ne-am dat jos din ultimul tren, la Sebeș, un microbuz ne aștepta la gară. Partea urâtă, (eu una nu m-am obișnuit nicicum) era „uniforma”, faptul că fetele trebuia să poarte obligatoriu fustă până peste genunchi și batic, eșarfă, orice care să le acopere capul.

Ajunși la Oașa, totul era înconjurat de liniște și brazi...mulți brazi, Peste tot, pe unde te uitai, doar brazi. A urmat masa de amiază, apoi câteva ore de lucru, muncă în echipă. Era ceva foarte ciudat, lucram cu atâta drag, deși nu era cea mai ușoară muncă de pe pământ, nu mai făcusem așa ceva niciodată, o făceam acum, lucram în echipă cu călugării. Aceștia păreau a avea putere și forță de lucru cât noi toți 12 la un loc. Și când spun că mă simțeam ciudat...nu mă simțeam obosită, deși după un așa drum... mă simțeam ca acasă, deși nu-i cunoșteam pe oamenii aceia. Puteam povesti orice cu ei, absolut orice. Prin ziua de lucru de acolo, ne-am apropiat și noi între noi, ne era ușor, acum, să comunicăm...să vorbim despre orice lucru mărunț.

A doua zi, totul a fost diferit, am urcat pe vârful Fetița, un munte micuț, muntele pe care se ține „sinapsa”, un fel de conferință. O discuție în aer liber, pe vârf de munte. Simțeam frigul în măduva oaselor, dar mă fascina povestea călugărilor. Pe cât par de morocănoși, pe atât sunt de deschiși și de glumeți.

Ah, da..., că tot am specificat mai sus ceva legat de religie, am participat cu toții la slujbele care au loc acolo și care încep încă de la 3 dimineața, ceva incredibil, cât de puține ore dorm acei oameni și câtă energie au întreaga zi care urmează.

Când am fost a doua oară, am fost deja mult mai mulți, nu mai era la fel. Noi eram deja obișnuiți cu locul, cu oamenii. A fost frumos pentru că, a doua oară, am avut mult mai multă libertate, am cunoscut oameni noi și a fost un prilej să ne apropiem unii de ceilalți. Unii și-au găsit „jumătatea”, în urma micului „concert” de colinde, dat de Luminița (X SN) și Aurelian, (Maximilian cum îi spun colegii din XI SN). Cei doi merită toate laudele, au niște voci incredibile. Au „doborât” și au stârnit invidia unui grup de aproximativ 20 de voci sibiene.

Între cei cu care mai fusesem prima dată s-au format oarecare legături speciale. Nu sunt legături de prietenie, sunt ceva mai mult, ceva-ul acela care te face să speri, mai mult decât să crezi că vom mai „bate” acel drum și peste câțiva ani, tot împreună. Mănăstirea Oașa..., regret că nu am destul „spațiu” pentru a descrie tot ce este acolo și, chiar dacă aș încerca o descriere mai vastă, tot nu aș reși să vă descriu ce se găsește acolo, „Specia” aceea de oameni care cred în miracole și-n liniște sufletească.

Oașa este locul în care te poți simți „acasă” printre niște „străini ciudați”, (ar spune unii), dar, intelectuali de elită. Credeți-mă că nu aș reuși! Trebuie să fii acolo..Acestea sunt genul acela de trăiri care nu pot fi descrise în cuvinte și citite, privite în imagini sau vizionate în filmări.

Roxana Pop,
clasa a X-a filologie

Cel mai ghinionist băiat din lume

de Andrew Norriss

Jurnal de lectură

„Cel mai ghinionist băiat din lume” e o carte pe care v-o recomand cu cădură.

Autorul prezintă povestea unui baiat numit Nicholas Frith, în timpul vacanței sale din Spania, cade sub un teribil blestem, numit blestemul lui Toribio. Datorită unei localnice, blestemul nu-l afectează pe Nicholas, ci pe oamenii din jurul lui. Prin acest blestem, toate animalele și forțele naturii sunt întoarse împotriva oamenilor din jurul său, astfel încât la fiecare atingere a lui Nicholas plantele ofilesc, iar fructele putrezesc. Mulți oameni se feresc de el, iar Nicholas ajunge să fie dat afară din școală. Înscrie într-o școală nouă, accidente încep încă din prima zi, dar, spre surprinderea lui Nicholas, o fetiță cu un stil mai ciudat, dar foarte inteligentă, pe nume Fiona, îi devine prietenă.

Până în acest punct al acțiunii, cartea mi-a indus un sentiment de tristețe, din cauza problemelor pe care le-a întâmpinat Nicholas, dar și pentru falsitatea și fățărnicia prietenilor lui. În momentul în care Nicholas reușește, treptat, să depășească toate problemele complicate care se ivesc, din cauza blestemului, sentimentul de tristețe s-a transformat într-unul de de plăcere, și de admirație.

Cel mai interesant personaj mi s-a părut însă Fiona, deoarece a reușit să evolueze de la fetița tunsă cu foarfeca de grădinar, cu un comportament ciudat, inteligentă, dar cu note mici, la o fetiță plină de încredere în sine, cu dorința și puterea de a-și mări notele și de a-și adapta comportamentul, creându-și un nou stil.

Ceea ce nu mi-a plăcut în această carte este faptul că Toribio, cel care a pus blestemul în peștera în care Nicholas a fost lovit de el, apare numai după ce Nicholas reușește să-i distrugă puterea.

La începutul lecturii am crezut că Nicholas nu va supraviețui, din cauza diferenței enorme dintre puterea blestemului și puterile limitate ale băiețelului. Abia după ce bătrâna Donna Alena a întors blestemul, astfel încât să nu îl afecteze pe Nicholas, mi-am schimbat părerea și am devenit optimistă, în privința șanselor de reușită ale lui Nicholas.

În cele din urmă, Nicholas primește toată simpatia personajelor, dar și pe cea a cititorilor, pentru că reușește să rupă blestemul, cu încredere și speranța vie că răul poate fi învins, prin găsierea celor mai ingenioase soluții, cu puterea minții copiilor plini de optimism.

Vă recomand această carte pentru că vă poate reda încrederea, în clipele de dejnădejde, când vă credeți neputincioși în fața problemelor vieții sau când credeți că răul din jurul vostru este prea puternic, iar voi vă considerați mult prea mici și prea neînsemnați. Este o ocazie potrivită să vă redobândiți încrederea în voi înșivă și să redeveniți optimiști.

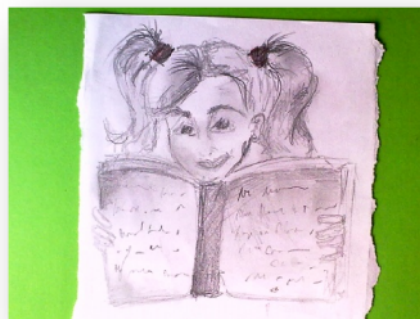
Adelina Dordea,
clasa a X-a științe ale naturii

„Jurassic Park”

de Michael Crichton

Începutul cărții prevestește acțiunea și întreg șirul de aventuri pe care personajele le vor avea. Naratorul introduce lectorul în atmosfera romanului printr-o scurtă povestire a evoluției biotehnologiei de la descoperirea facilităților pe care le oferă până în momentul prezent al desfășurării acțiunii. Naratorul spune că biotehnologia a luat amploare din motive pur comerciale, dar, încetul cu încetul, ideile unor oameni asupra efectelor nebanuite ale acestei noi ramuri a tehnologiei s-au schimbat.

Romanul are un prolog de două capitole. În primul, apare Roberta Carter, un medic detașat temporar în Costa Rica - țara unde va avea loc toată acțiunea romanului. Carter își trăiește viața într-un sătuc de pescari, liniștit fără evenimente importante, până când, pe coastă, sosește un elicopter al unei firme care deținea o insulă în zonă. Odată cu venirea elicopterului este introdus și Ed Regis, un simplu funcționar al companiei de pe insulă, pus să realizeze lucruri peste capacitățile lui. Un astfel de lucru este transportarea unui rănit de pe insulă până la cea mai apropiată stație medicală, unde, întrebând de starea pacientului, acesta se pierde cu firea și spune un motiv neverosimil, lucru care o face pe Roberta Carter să cerceteze în amănunțime originea cuvântului "raptor". Al doilea capitol al prologului susține ideea că orice ființă, oricât de inteligentă, nu poate fi ținută într-un mediu de strictă supraveghere deoarece oricum va evada. La fel se întâmplă și în acest capitol unde o fetița aflată împreună cu familia ei în vacanța pe o plajă pustie întâlnește o reptilă misterioasă, semănând cu o pasăre.

În următoarele capitole, apare un nou personaj capabil să elucideze o parte din misterul apariției unor animale necunoscute pe plajele din Costa Rica. Acesta ia legătura cu Alan Grant, care va deveni personajul principal al cărții. Grant este un arheolog cu numeroase descoperiri la activ, căruia i-a fost propus să lucreze drept consultant de specialitate pentru firma InGen și Fundația Hammond. Acesta era uneori sunat pentru a-și spune părerea despre dezvoltarea dinozaurilor, lucruri pe care el nu le putea decât deduce din rămășițele fosilizate descoperite de el și de studenta lui, Ellie Sattler, o paleobotanistă.

Celor doi arheologi li se oferă o excursie în calitate de consultanți pe Isla Nublar, insula deținută de InGen, corporația lui John Hammond. În avionul cu care călătoresc până în Costa Rica, aceștia fac cunoștință cu Ian Malcolm, faimosul matematician - angajat tot ca și consultant, dar care a susținut de la bun început ideea că proiectul de pe insulă nu poate funcționa corect - și Donald Gennaro - avocat implicat cu Hammond în crearea parcului - precum și Denis Nedry, creatorul sistemului electronic și de securitate de pe insulă. Aterizarea cu elicopterul le-a asigurat o surpriză deosebit de plăcută, din cauza faptului că primul lucru pe care l-au văzut a fost un dinozaur în carne și oase.

Vizitatorii au fost duși în centrul de cazare unde li s-a explicat în detaliu crearea acestor dinozauri ce trăiau pe insulă prin reproducerea și modificarea codului genetic. Înainte de a pleca în turul insulei, pe heliport a sosit un alt elicopter care îi transporta pe nepoții lui John Hammond, Alexis și Tim Murphi, precum și pe Ed Regis. Toți vizitatorii pleacă în turul insulei, în timp ce Denis Nedry rămâne în camera de control pentru a repara anumite defecțiuni ale sistemului de supraveghere. În timp ce toți cei prezenți erau atenți la desfășurarea turului, Nedry a introdus câțiva viruși în sistemul de control al gardurilor electrificate și al aprovizionării cu energie electrică, apoi a oprit curentul electric în tot parcul lăsând, astfel, liberi toți dinozaurii de altfel foarte

periculoși. Lăsându-i pe ceilalți să se ocupe de repararea haosului creat pe insulă, acesta pleacă din camera de control spre laborator pentru a fura embrioni de dinozaur în speranța că, vânzându-i, va deveni bogat. Nedry reușește să fure embrionii, dar nu reușește să scape de pe insulă. Într-un final, este prins de un dinozaur și ucis.

Cei care participau la turul parcului au rămas blocați lângă arealul T-Rex-lui, care la rândul-i evadează din țarc și îi atacă. Alan Grant scapă nevătămat împreună cu cei doi copii, în timp ce Ian Malcolm este aruncat în văzduh și în cădere își fracturează piciorul nemaiputându-se mișca. Ed Regis scapă de dinozaurul adult, dar cade pradă puiului de T-Rex. În timp ce Grant și copii se îndreaptă spre complexul turistic, Malcolm este găsit de Gennaro care îl duce într-un cabinet medical improvisat în camera de hotel unde Ellie îl tratează. După ce Grant și copiii se întorc la complexul turistic, află că țarcul raptorilor nu mai este electrificat și că aceștia au evadat intrând în arealul hotelului și al complexului turistic amenințând să-i ucidă pe cei aflați înăuntru.

Tim Murphi reușește să intre în camera de control și reintroduce curentul electric precum și electrificarea gardurilor din jurul complexului, lucru care îi salvează pe toți, în timp ce Gennaro, Grant și Ellie scapă de restul raptorilor din clădire.

În final, un elicopter medical este chemat pentru Malcolm precum și forțele armate costaricane pentru a distuge restul dinozaurilor aflați liberi pe insulă și care puteau să ajungă oricând pe continent.

Această carte susține ideea matematică creată de Ian Malcolm și anume "teoria haosului", care spune că orice sistem complex este structurat în substraturi și că un sistem simplu poate oricând deveni unul complex, ambele primind la un moment dat un comportament neprevăzut, care le va ruina.

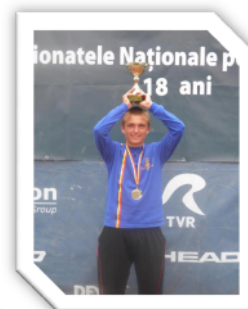
Schuller Hermine
clasa a IX-a, științe ale naturii

Radiografia unui campion

Ștefan Vinți este elev în Liceul Teoretic „Axente Sever”, în clasa a XI-a științe ale Naturii. Încă de la vârsta de 14 ani a devenit unul din sportivii de prestigiu din Mediaș, datorită performanțelor deosebite la nivel național, obținute în cadrul competițiilor naționale de tenis de câmp.

Am realizat un scurt interviu cu Ștefan, pentru revista liceului nostru, pentru că am considerat că realizările colegului nostru, campion național la tenis de câmp, dar și cu rezultate excelente la multe turnee internaționale, merită să fie cunoscute de toți elevii liceului nostru și ar trebui să fie nu numai un motiv de mândrie pentru că ne este coleg de liceu, ci și un model de muncă, dăruire și dorință de împlinire a idealurilor.

Daria Rus: Când ai început tenisul de câmp și cum ți-ai dat seama că poți face performanță ?

Ștefan Vinți: Am început să joc tenis de la vârsta de 5 ani, sub îndrumarea domnului antrenor Cristian Luca. Sincer, la început, nu mi-a plăcut foarte mult, deoarece îmi răpea din timpul de joacă, însă, după primii 2-3 ani, a devenit o adevărată pasiune.

D.R. Cât timp te antrenezi pe zi ?

Ș.V. În timpul școlii mă antrenez în jur de 3-4 ore, zilnic, la Tenis Club Dafora, cu ajutorul domnului antrenor Toni Gașpar și al preparatorului fizic, Cătălin Ciucu.

În timpul vacanțelor, lucrez ceva mai mult, în jur de 5 ore pe zi.

D.R. Este greu să te împarți între școală și sport ?

Ș.V. Este destul de greu, dar sunt conștient că trebuie să învăț, mai ales că îmi plac foarte mult, atât colegii, cât și profesorii de la clasă, care sunt nu numai buni profesioniști, ci și foarte înțelegători cu programul meu competițional, motiv pentru care le sunt foarte recunoscător și le mulțumesc pe această cale.

D.R. La 14 ani ai devenit campion național. Ce a însemnat acel prim titlu pentru tine ?

Ș.V. Mi-am dorit foarte mult acel titlu și pot spune că, după acel turneu, am făcut primii pași spre tenisul profesionist, bazat pe o pregătire fizică și tehnică foarte bună.

D.R. Cum a arătat anul 2010 pentru tine, la ce turnee ai participat și ce rezultate ai obținut ?

Ș.V. Anul 2010 a fost un an foarte bun pentru mine. Am reușit să depășesc obiectivele principale propuse la începutul anului. În acest an, am ajuns în 4 finale ITF, (turnee internaționale sub 18 ani) și am reușit să câștig unul dintre ele, în urmă cu 3 săptămâni, în Croația, la proba de simplu. În proba de dublu am reușit să joc 2 finale, dintre care pe una am și câștigat-o, în Slovacia. Săptămâna trecută, am câștigat Campionatele Naționale pe Echipe sub 18 ani, împreună cu echipa din Sibiu (Pamira). La campionatele naționale individuale de 16 ani m-am clasat pe locul 2, la simplu, iar la dublu, pe locul 1.

D.R. Pe ce loc te afli în momentul actual, la nivel național și internațional ?

Ș.V. La nivel național, sub 18 ani, mă aflu pe locul 3, iar în clasamentul internațional, sub 18 ani, mă aflu pe locul 228, după ce la începutul anului mă situam pe locul 1236. Faptul că am reușit un salt de aproape 1000 de locuri îmi dă speranțe pentru sezonul următor.

D.R. Care a fost cel mai frumos moment din cariera ta de sportiv ?

Ș.V. Este greu de spus... Ar fi mai multe: Campionatele Naționale de 14 ani, titlul din Croația și Campionatele Naționale pe echipe sub 18 ani, din 14 octombrie 2010.

D.R. Aș vrea să știi dacă mai ai timp și pentru hobby-uri ?

Ș.V. Îmi rămâne destul de puțin liber, dar, atunci când mi se ivesc clipe de răgaz, mă relaxez, ascultând muzică, dar mai ales îmi place să cânt eu însumi la chitară.

D.R. Cum te-ai autocaracteriza în câteva cuvinte ?

Ș.V. Sunt un tip prietenos, hotărât și foarte competitiv.

D.R. La final, te rog să le dezvălui cititorilor revistei liceului care este idolul tău în tenis și care este cel mai mare vis al tău în cariera sportivă și unde te vezi peste 10 ani ?

Ș.V. Modelul meu în cariera sportivă este Roger Federer, iar cel mai mare vis este câștigarea unui turneu de Grand Slam. Peste 10 ani visez să ajung în Top 10 ATP.

D.R. Îți doresc, în numele tuturor colegilor din liceu, ca toate aceste visuri să ți se îplinească.

Interviu realizat de eleva
Daria Rus,
clasa a X-a filologie

Interviu cu Miss Balul Bobocilor 2010 LTAS

R: De ce ai ales acest liceu ?

Diacu Diana: Întotdeauna Liceul Teoretic Axente Sever mi s-a părut un liceu minunat deoarece auzeam de la ceilalți elevi că profesorii sunt bine pregătiți și nu m-am înșelat în privința asta.

R: Apropo de profesori, crezi că aceștia își fac bine meseria ?

D.D.: Da, pentru că au dovedit-o prin toate mijloacele.

R: Ce părere ai despre colectivul clasei. Te înțelegi bine cu colegii tăi ?

D.D.: Mă înțeleg destul de bine. De altfel, întotdeauna m-am înțeles bine cu colegii. Niciodată nu am avut probleme.

R: Ce așteptări ai de la liceul nostru având în vedere că ai auzit atâtea ?

D.D.: Vreau să mă afirm prin concursuri și să mi se pună în valoare calitățile. Și în școala generală am participat la olimpiade și la toate concursurile așa că și aici vreau același lucru.

R: Ai participat la balul bobocilor unde de altfel ai și luat locul I. A fost grea pregătirea pentru bal ?

D.D.: Nu, nu a fost greu, deoarece cum am mai spus, am participat și la alte concursuri și sunt obișnuită.

R: Ce ai simțit în momentul în care erai pe scenă?

D.D.: Emoții, nu am avut pentru că sunt obișnuită cu concursurile datorită faptului că practic dansul sportiv de 3 ani. Cu toate acestea, când am văzut în sală atâta lume și mai ales persoanele care erau importante pentru mine am avut câteva emoții.

R: Ce ai simțit în momentul când ai aflat că ai obținut locul I ?

D.D.: Chiar în acel moment nu am realizat. Eram în ceață. Nu știam ce să spun, ce să fac. Tremuram. Îmi tremurau picioarele, mi-au dat și lacrimile de fericire.

R: Ai fost încântată de reușita ta, nu?

D.D.: Da, normal. Fiecare om se simte mandru.

R: Ai putea descrie pe scurt ziua balului?

D.D.: Dimineața când am ajuns, eram toți pe scena, se făceau ultimele retușuri, nu mai știam la ce să ajutăm, ce să facem...era și frig. Am făcut o repetiție generală și nu știu ce s-a întâmplat, dar am greșit și eram speriați, și îngrijorați că nu o să ne iasă nimic, dar când a fost spectacolul, parcă am avut un ajutor, de a ieși totul bine.

R: Crezi că ai vreun avantaj datorita faptului că ai câștigat?

D.D.: Niciodată nu am fost de părere sau să fiu ca alte fete, să mă dau mare și să fiu cu nasul pe sus.

R: Crezi că liceul nostru te poate ajuta să devii cineva în viață ?

D.D.: Da. Întotdeauna liceul contează foarte mult în ceea ce devi mai încolo pentru că prin ceea ce faci la liceu te afirmi și ai diferite opțiuni.

R: Ai un mesaj pentru elevi și profesori ?

D.D.: Elevilor le urez mult succes în continuare, să fie la fel de buni cum au fost până acum, iar profesorilor să fie înțelegători și să ne ajute să ne atingem scopurile.

Interviu cu Mister Balul Bobocilor 2010 LTAS

R: De ce ai ales acest liceu ?

Crăciun Adrian: Este singurul liceu cu profil filologie și am auzit multe lucruri bune: profesori buni, elevi silitori, liceu dotat cu echipament necesar.

R: Apropo de colegi, cum te înțelegi cu ei ? Dar de profesori ce părere ai ?

C.A.: Colegii, sunt de treabă, cu mici excepții, iar profesorii predau bine. Îmi place, da!

R: Ce așteptări ai de la liceul nostru ?

C.A.: Ar fi bine dacă m-ar ajuta să mă remarc. Mie îmi place foarte mult engleza și având în vedere că aici este filo și numai de aici pot da la facultatea de limbi am ales acest liceu și am așteptări de la el.

R : Ai participat la balul bobocilor unde de altfel ai și luat locul I. A fost grea pregătirea pentru bal ?

C.A.: A fost distractiv, chiar dacă uneori mai rămâneam până seara la repetiții. Aș repeta experiența.

R : Ce ai simțit în momentul în care erai pe scenă ?

C. A.: Am fost eu însumi, nu am prea avut emoții. Am încercat să uit de emoții.

R : Ce ai simțit în momentul când ai aflat că ai obținut locul I ?

C.A.: Tot ce se putea simți. Am fost foarte fericit. M-am bucurat. Nu pot descrie în cuvinte . Mă așteptam să iau un loc, nu chiar locul I, dar totuși am fost surprins plăcut.

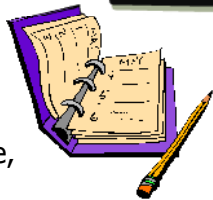
R: Ai un mesaj pentru elevi și profesori ?

C.A.: Elevii au făcut o alegere buna alegând acest liceu, cât despre profesori, sper să își mențină felul lor de a fi.

**Interviuri realizate de Boar Denisa
clasa a X-a filologie**

- Tinere talente -

Jurnal

Dragă jurnalule,
Ai auzit?

"- A murit vara. –Cum? Nu știu. – De ce? Am găsit-o într-o grămăjoară de frunze. – Când? Poate ieri, poate azi. Poate de acum în colo. E prima zi de toamnă. Și ce ai de gând? Să îngrop rămășițele: fotografiile, rochia, sandalele și ochelarii de soare."

Acum unde să mă ascund?

13 septembrie 2009

Alunec încet și nevăzut printr-o gaură de iepure, dincolo de închipuire, spre un topos ce așteaptă să mă cuprindă, să mă facă parte din el. Ce vreau, ce caut? Măine e începutul!

Mă uit la ceas: abia ora 10. Și ce liniște e: deslușesc ticăitul acelor subțiri. Mi-e teamă să nu ajung ca el: un ceas mecanic, roțițe învârtindu-se și răsucindu-se până la epuizare...epuizarea bateriei! Nu anatomia lui ma interesează: ci chipul înghețat. Nu cred că-i pasă! Oare la ce mă gândeam?

11 aprilie 2010

Ce-o fi în mintea mea? Azi m-am trezit, toate vocile, toate șoaptele mi-au ajuns la urechile pe care le astupasem singură: să nu mai audă, să se piarda odată cu restul simțurilor. Le-am trimis într-un tărâm îndepărtat, le-am ferecat într-o colivie de ramuri, să rămână acolo până se dizolvă, până se unifică și se amestecă, contopindu-se, devenind un întreg, o himeră în noapte sau un copil: cineva care va exista în altă dimensiune, paralel cu mine, o ființă ce va fi convocată de mine, ca apoi să-și continue hibernarea: energie în stare latentă.

Dar astăzi m-am trezit din hibernarea proprie și mi-am privit prin oglinda minții trupul mortificat, pielea palidă, cearcănele de sub ochi. Mă întreb: oare unde am fost lunile astea? În ce ape adânci m-am avântat și n-am mai revenit? Prin ce fosă abisală, labirintică hoinăresc inconștientă, înghețată, așteptând acea făclie, acea chemare spre absolut, spre realitatea care nu mă mai respinge.

Ai văzut? E primăvară afară? Am așteptat momentul când vor apărea umflături pe crengile articulate ale copacilor. Dar azi am văzut florile

mari, cu cupe deschise. Trupul mi se leagănă mecanic, picioarele înaintează stângaci fără o țintă anume. Sunt pe un câmp și nu sunt singură. Aud vocile, tonalitățile, râsul. Zâmbesc. Râd și eu. Oare unde m-am evaporat, ca acum să mă regăsesc picătură cu picătură, incompletă, ca un mare puzzle din care lipsesc piese: lipsesc sentimente, lipsesc impulsurile luminoase, lipsesc eu. EU.

Cine sunt EU? De cine fug, fără să am curajul să privesc înapoi-înainte, cu părul ud lipit de tâmpile, trupul zgâriat de mâini, tentacule, gheare nevăzute, care se cațără pe fibre, pe nervi spre circumvoluțiunile veșnic lucide, gata să le năucească. Imagini fantastice, năluci și himere, zei ai morții (o moarte intelectuală), toate se trezesc și bântuie prin cotloanele minții, prin ființa mea fragilă. Nu mai pot fugi, nu mai pot dormi. Vreau să mă trezesc, să fie vară, să fie soare, vântul să-mi străbată, pliurile rochiei turcoaz. M-am trezit, realitatea e șocantă: vroiam ca ea să se topească, dar am cerut-o din nou, ca parte din mine. Dărâm zidurile și mă las purtată de bulele de oxigen (protectoare), spre suprafață, acolo unde trupul se va apăra singur, se va îmbiba cu viața și va trăi metamorfoza supremă: omida devine fluture. Mă întorc la origini: voi fi om, voi fi copac, cu epiderma scoarță, cu părul înfrunzit și trupul înnodat; doar ochii vor aminti de umanitatea mea pierdută. Dar acum mă îndrept spre stadiul de omidă.

Ai văzut că e primăvară?

12 aprilie 2010

Astăzi sunt mai șocată. Speriată. Am tras draperiile, m-am acoperit cu plapuma: cer întunericului să mă primească în lumea sa de umbre. Am recitat însemnările de ieri: oare ce a fost în capul meu? Nu înțeleg. Sunt epuizată, energie nu mai am, aștept căderea cortinei, aplauzele de final. Frumoasă este actoria! Dar dacă nu m-am prefăcut? M-am pierdut într-un rol ce a devenit al meu. Delirez. Aștept finalul.

Pumnea Andrada,
clasa a X-a matematică-informatică

Visuri spulberate

Era o dimineață splendidă în care soarele își arunca razele din văzduhul albastru, transformând parcă totul într-o lume de vis.

Într-un... ținut locuit de oameni ca toți oamenii, lucrurile păreau să meargă normal. Oamenii își vedeau liniștiți de ale lor, iar copiii, cu ghiozdane în spate și îmbrăcați frumos, se îndreptau spre școală cu speranța în inimă că le vor face părinților o mare bucurie, aducându-le note bune. Mersul le era liniștit, dar hotărât. Păreau lipsiți de orice grijă, teamă sau orice frământare sufletească. Gesturile și ghiduşile lor, trădau buna dispoziție.

Doar un copil îmbrăcat mai sărăcăcios, mergea îngândurat, ocolind mereu ceata veselă. El nu a luat niciodată parte la jocurile lor, nimănui nu-i păsa de ceea ce simțea el...

Gândurile lui zburau departe, peste ani și ani. Se visa deja luptând cu multă îndârjire în războaie, aducând victorie țării sale preaiubite. Însă nimeni nu vedea inima lui mare, ci doar zdrențele. El dorea glorie și libertate pentru acest ținut atât de frământat de lupte și umilințe.

Ajunși la școală, copiii s-au așezat unul câte unul în bănci, ascultând liniștiți ceea ce le spunea profesoara.

Dar, deodată, clopoțelul a început să sune prelung, a făcut o pauză scurtă, apoi a sunat din nou. Acesta era semnalul de alarmă. Toți erau panicați. S-au uitat un timp unul la altul, iar în ochii lor se putea citi o adâncă disperare, amestecată cu teamă și uimire... Fără să mai aștepte, au zbughit-o cu toții în curtea școlii. Au trecut câteva momente de groază, nu știau ce s-a întâmplat. După câteva momente, în școală au izbucnit flăcări. Toți doreau să fugă, să sară peste gard... dar... brusc, în fața lor, au apărut niște bărbați îmbrăcați în uniforme, cu arme la brâu.

După scurt timp, unul dintre ei spune cu glas tăios:

Acum, fiecare dintre voi să mă urmeze, dacă nu, va fi ucis pe loc!

Și pentru a semăna și mai multă panică în curtea școlii, a împușcat câțiva copii aflați în rândurile din față. Ceilalți priveau înspăimântați și nici nu mai puteau face niciun pas... Nu aveau în minte decât întrebarea: „Cine va fi omorât în secunda următoare?”

Acel copil cu inima mare, dar în zdrențe, a pășit în față și a spus cu oarecare teamă, deși își dădea silința să nu se vadă:

EU o să fiu propriul meu stăpân până la moarte, nu voi! Nu merg cu voi!

Ofițerii priveau buimăciți la piticul care îi înfrunta. Ceilalți tremurau de-a binelea. Erau absolut siguri că băiatul din fața lor se afla în ultima clipă a vieții sale.

Într-un final unul dintre bărbați spuse cu un rânjel pe buza:

Auzi la el! Câtă nerușinare pe acest zdrențuros! Tu nu-ți dai seama că viața te se află în mâinile noastre? Te învăț eu minte!

Iar în următoarea secundă trupul neînsuflețit al copilului zăcea întins pe pământul rece... Odată cu el, s-au spulberat și visurile-i mărețe... Dar în colțul buzelor a păstrat un zâmbet de victorie. I-a înfruntat pe cei care sădiseră teamă și umilință printre oamenii acelor locuri. A murit ca un erou... așa cum își dorea defapt... Acum nu mai era prizonier, iar sufletul său zbura pe aripi de porumbel, mai sus de galaxii, spre un tărâm în care nu există răutate și nici suferință.

Peisajul din curtea școlii era înfiorător. Putea mișca chiar și o inimă de piatră, dar se părea că acești soldați nu aveau inimă.

În cele din urmă, școlarii își urmară noul stăpân... Își vor mai vedea vreodată părinții, prietenii?... Sau vor fi despărțiți pentru totdeauna de ei?

Din discuțiile bărbaților au aflat că în curând poporul evreu va fi șters de pe fața pământului. Și totuși... DE CE? Doar pentru simplul fapt că erau evrei?

Cât priveai cu ochii vedeai doar fum și flăcări mocninde. Puteai să vezi oameni morți la fiecare pas, iar casele erau arse din temelii... Copaci și stâlpi căzuți, oameni disperați... nu există cuvinte pentru a descrie această imagine cutremurătoare... și chiar dacă ar exista, tot nu ar fi putut arăta cu

adevărat trista realitate... aceasta putea fi percepută doar dacă te-ai fi aflat acolo, în acel loc și dacă te-ai identifica cu cei aflați în suferință, văzându-le durerea și simțind împreună cu aceștia... Această imagine nu avea nimic în comun cu frumusețea dimineții în care copiii au pornit spre școală...

Cerul frumos altădată, parcă încremenise și el deasupra pământului azurul său prețios se ascunse sub fumul negru, iar soarele se afla departe... departe de acel ținut și de inimile sfâșiate de durere.

Un tată împreună cu odorul său se îndrepta spre pădure, cu speranța că acolo vor găsi scăpare. Copilul privea uluit la tot ce se petrecea în jurul lui, dar nu putea să înțeleagă:

Tată, de ce au luat foc toate casele și uite aici un om... Vai!

Băiatul meu, nu cred că poți înțelege acum. Este un genocid îndreptat împotriva popoului evreu. Și ce înseamnă genocid?

Când vei fi mare vei înțelege.

Haide, te rog, doar ieri ai fost la școală și ai văzut foarte bine că sunt cel mai mare din clasă!

Tatălui i-a scăpat un oftat, observând cu tristețe că inocența copilului trebuia să fie deja pătată din cauza cruzimii și răutății acestei lumi. Totul s-a schimbat radical în decurs de o zi. Până mai ieri mergea fredonând o melodie, și fluierând pe stradă, sub copacii înfloriți, acompaniat de trilul vesel al păsărelor, fără să ducă grija zilei de mâine... iar acum se întreba mereu ce avea să se întâmple în următoarele momente... Dar privindu-și fiul observă că acesta nu părea afectat de ceea ce se întâmpla în jurul lui și cu fața zâmbitoare, aștepta un răspuns... Avea doar patru anișori... Ce putea el să înțeleagă? Singura lui dorință era doar să afle răspunsul la întrebarea pe care tocmai o pusese și nu-și dădea seama cât de groaznică este... Cuvântul „moarte” nu însemna pentru el mare lucru... era un cuvânt, ca toate celelalte cuvinte... În cele din urmă, cu inima grea, tatăl îi spuse:

Genocid înseamnă exterminarea unui grup etnic sau a unui grup masiv de populație.

Și vom fi și noi omorâți?

Tatăl nu mai putea răspunde, iar șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji. Strânse mâna copilului mai tare, apoi șopti:

Tu nu vei muri, mai degrabă am să mor eu în locul tău.

Băiatul nu a mai zis nimic, iar tristețea care îl cuprinsese pentru o clipă văzând lacrimile tatălui său, îl părăsi pe dată, fiind convins că după acea pătură grosă de fum se află un izvor cu apă limpede, în mijlocul unei păduri de vis...

Mii de copii și adulți erau luați prizonieri și erau duși într-uo țară străină, departe de casă, de familie și prieteni, pentru a munci ca niște sclavi.

Fiecare pleca lipsit de orice speranță de întoarcere. Ultima licărire de speranță se prăbușea în imensa prăpastie a deznădejdiei...

Ciripitul vesel al păsărilor nu se mai auzea, doar tunete și împușcături. Clipocitul apelor și foșnetul frunzelor, a pierit parcă pentru totdeauna, lăsând urme adânci de disperare și de tristețe, iar zumzetul albinelor a fost înlocuit cu țipete sfâșietoare.

Fiecare dintre acei nefericiți se gândea undeva înadâncul inimii că acest război nu va dura o veșnicie, iar soarele va răsări cândva și pe cerul întunecat al acestui ținut locuit de evrei...

„Oamenii practic perfecți sunt cei care nu îngăduie sentimentelor să le afecteze rațiunea...”

**Rațiu Damaris,
Clasa a XI-a SN**

O poveste adevărată cu o pisică neagră

Era atât de mică și a apărut de nicăieri. Mă privea cu ochii mari și înlăcrimați. Era părăsită, nedorită. Asta m-a făcut să mă gândesc la mine; nu trebuia să mă pun în aceeași situație, deoarece eram deja. Și mă vedeam pe mine, mică, firavă, uitată, fără nimeni care să mă protejeze. Vroiam atât de mult să o ajut, să o strâng în brațe, iar ea era atât de speriată încât nu știa ce să facă. Mă gândeam la pisica pe care o aveam acasă: are pui, ar putea să o hrănească și pe ea, ar putea... Mă întrebam de ce a părăsit-o mama ei. Nu o iubea? Sau pur și simplu a alungat-o deoarece era o pisică neagră?! Am luat-o în brațe. Se îngheșuia la pieptul meu pentru a se încălzi și îmi lingea gâtul cu limba ei caldă. Mă simțeam bine. Știam că fac un lucru bun și că în acest fel ea îmi multumește. Acasă, ceilalți pui se ascundeau de ea, iar eu puteam vedea durerea-n ochii ei. Se retrăgea într-un colț, puneu botul pe labe și încerca să se facă

nevăzută. Imi amintesc cum făceam același lucru, când îmi puneam privirea în pământ și îmi lăsam părul să-mi acopere fața plânsă.

Aimée, o căuta cu privirea, îi lingea lăbuțele și o alăpta. Încerca mereu să se împartă, să aibă grijă de toți, să-i iubească-n egală măsură, însă ceilalți pui o vroiau pe Aimée doar pentru ei. Baako era considerată o intrusă. Cu timpul, Aimée renunță la puii săi deoarece o îndrăgise mult mai mult pe Baako, asta pentru gingășia ei, pentru faptul că era atât de mică și de cuminte. Renunță să își mai alăpteze puii și își dedică timpul și energia pentru nou venita Baako.

Asta dovedeste că nu contează de unde vii, dacă ajungi în locul potrivit, că nu contează cum arăți dacă știi să te faci plăcut, că nu contează dacă ești alungat de cineva care nu te dorește, dacă tu ești iubit de un străin. Conteaza să fii tu însăși. Asta mă face să fiu eu.... eu...

**Țifracș Roxana,
Clasa a X-a FILOLOGIE**

Nulla dies sine linea (Nicio zi fără [să tragi] o linie [fără o realizare])

În fiecare zi, noi, muritorii, plănuim să realizăm lucruri mărețe, iar când dăm greș, considerăm eșecuri și acele lucruri mărunte pe care le-am realizat uneori fără să ne dăm seama. Eu nu cred că există zi în care nu putem fi capabili să realizăm ceva chiar dacă ceea ce reușim să facem are o valoare neînsemnată în ochii noștri sau în ochii celorlalți. Și săracul se

bucură dacă reușește să câștige la loterie și bogatul își privește cu ochi veseli averea și faima, dar mai fericit e poetul care tocmai și-a terminat poezia, căci nici timpul sau moartea nu-i poate răpi veselia, știind că opera sa va dăinui veșnic în ochii și-n inimile cititorilor.

Sunt de părere ca a trage o linie (a realiza ceva) în fiecare zi înseamnă a lăsa în urma ta o cărare a sentimentelor tale refugiate-n cuvinte care vor bântui mintea și inima celor care le vor citi după stingerea luminii din trupul tău.

**Bidașcu Andreea,
clasa a IX- a filologie**

Vis

Stau culcată pe iarba îngălbenită de toamnă, cu ochii închiși, gândindu-mă la toate cele care au trecut. Vacanța e gata, căci mâine începe școala

Gândurile-mi sunt întrerupte când mă lovește ditamai mărul în cap. Îl iau în mâna stângă și îmi deschid ochii încet întind mâna stângă în sus și privesc mărul care mă lovide cu câteva momente în urmă. E cam cât un pumn, roșu, și observ cu bucurie că nu are găuri de vierme.

Privesc apoi la mărul sub ale cărui crengi mă odihnesc. Frunzele-i sunt un sfert căzute, iar puține mere sunt rămase. Mă simt norocoasă, căci celelalte arată mai urât. Dar cum se zice:

„Nu judeca o carte după copertă.” Așa zic și eu, nu judeca un măr după aspect.

Nu am mai mâncat mere de mult timp; în ultima vreme m-am înfruptat doar din struguri și banane. Îl mai privesc o dată și simt cum parcă în mine crește o dorință de a-l mușca.

Îmi ridic spatele și mă dau puțin înapoi ca să mă sprijin de trunchiul copacului. După câteva momente îmi pare că sunt mai veselă; ce ciudați sunt copacii. Ne dau oxigen și energie, chiar și după ce tăiem atâția dintre ei. Ne secționăm câte o părticică din plămâni doar pentru a o arunca mai apoi.

Mai stau așa câteva momente, în timp ce șterg mărul pe bluza mea de eventualul praf ce ar fi putut să se pună pe el. Apoi, îl duc la gură și mușc. E copt și zemos, și iubesc felul în care simt coaja când o mestec. E doar un măr, dar îmi trezește niște sentimente ce nu le-am mai simțit de mult.

Pe de-o parte, e ceea ce simți atunci când ai plecat de la festivitatea de premiere de la școală- a venit vacanța! A venit vara! Ești în sfârșit în stare să te relaxezi, în sfârșit a venit ceea ce ai așteptat de la începutul anului școlar. Savurezi din plin momentele acestea, dar vara trece, și iar o aștepti oftând din spatele munților de teme.

Mușc încă o dată din măr- începe iar vacanța, vara, totul. Și pe măsură ce lunile trec, simt din nou dorința de a o avea înapoi, așa că mușc încă o dată.

Pe de altă parte, mărul e puțin stropit de melancolie. A venit toamna, merele s-au copt; a trecut toamna și pământul va fi acoperit de argint încă o dată. Natura e într-o transă pe care doar primăvara o poate sfâșia; dar ce păcat! Primăvara se apropie prea încet atunci când ți-e dorul mai mare de merii înfloriți, gândindu-te la ce gustoase vor fi fructele lor în toamnă.

Dar atunci mușc din nou, iar melancolia dispare odată cu amintirea verii. Vara, când ești plin de energie și extaz, când natura e în plină strălucire și armonie. Vara- care a trecut, dar și mărul meu s-a terminat. Cu toate că o stare de tristețe tinde să se instaleze în corpul meu, privesc înainte. Până la orizont, pădurea e arămie și veștejită, însă cerul de-un albastru intens îmi dă speranță. Iar sperând, mă ridic și un val de fericire și împlinire mă cuprinde. Simt dulcele rămas-bun al naturii, îi aud glasul cum mă alintă, spunându-mi:

—Iarna, noi ne odihnim, pentru a da cele mai frumoase roade mai apoi.

Și-atunci mă trezesc. Cu gândul la ziua lungă ce o voi avea, îmi simt corpul greu și adormit.

Amintindu-mi visul frumos pe care l-am avut, mă dau jos din pat cu repeziciune. Fug în bucătărie și iau primul măr pe care îl văd. Nu îl spăl, căci e din grădina bunicului, iar merele întotdeauna vor aduce sănătatea și energia de care ai nevoie pentru a te simți mereu în pragul verii.

Bejan Mădălina,
Clasa a IX- a filologie

Idealuri...

Mă număr printre oamenii care cred în dragoste, în dragostea absolută. În iubirea perfectă, desăvârșită, ideală. Poate sunt doar omul cu crez de copil.

Să mă îndrăgostesc, să iubesc, să iubesc cu aceeași intensitate până la sfârșitul vieții. Dar ... de câte ori se poate îndrăgosti un om?

Să cunoști omul cu aceleași idealuri, să trăiești lângă un om cu același gând, să-i vorbești cu privirea, și el ... să înțeleagă. Să îi zâmbești, și el să vadă înăuntrul zâmbetului. Să îți observe bucuria din zâmbet, sau ... tristețea

Câtă nefericire e să trăiești lângă un om cu idealuri diferite. Să nu împarți aceleași idealuri, aceleași principii, aceleași opinii despre viață, despre iubire. Trist ar fi să trăiești, să te îndrăgostești de omul care nu crede în dragoste ... în dragostea absolută. Și cum e dragostea absolută?

"Să poți spune sunt îndrăgostit ... și să nu îți pese că trăiești pe pământ, să faci totul de dragul ei, să mergi prin ploaie, prin frig, doar pentru un zâmbet de-al ei, să te gândești minut de minut la ea, să renunți la tine de dragul ei, și ea ... să te iubească. Să fie caldă, tandră, candidă, inimoasă. Să își dăruie puritatea ... de dragul tău. Să uiți că există lume, bani, răutate, oameni ... pentru ea. Să-i adori stângăciile, lacrimile, să-i iubești inima. Să-i admiri frumusețea ascunsă, să-i accepți gândurile, năzuințele, gusturile, să-i analizezi secundă de secundă sufletul, și totuși să îți fie drag de ea, și ea ... să te iubească. Să gătești, să calci rufe, să lași bărbăția și orgoliul, totul de dragul ei. Să fiți doi."

Rațiu Damaris,
clasa a XI-a științe ale naturii

A cage

The moon shone brightly through the wide, dark window. Its light glowed gently inside the room, resting upon a silver cage on the oak table. Emerging from the shadows, the silhouette of a short man opened it, small particles of rust falling on the tablecloth. He stepped back inside the darkness, watching the small, golden canary flap its fragile wings flying weakly outside the prison it's been kept in.

The bird rested confused on the window sill, almost like wanting someone to stop it from disappearing. Its eyes, filled with deep sorrow, were staring into the room, searching for its master. No one came after it, and it flew away, caught inside the dream of flying forever.

The night passed slowly, the air irrespirable. Something lied in the mansion, something terrible that only by morning could be forgotten. The weight of the departure was hurting the man, but deep inside, there was no regret, no feeling of remorse. He knew it'd come back to him.

Exposed to the light of sleepy sun, his traits became visible. The once raven hair now silver framed his wrinkled face, the twinkle in the eyes not happy, but melancholic, the smile on his lips not playful, but frozen.

Silent, as he always was, he prepared the tea, his body moving gracefully, in spite of the long time having passed since youth. Hiss movements alone added flavour to the angelic liquid. In such a short time, he served the tea to an unknown guest, laying down the silverware in the grandiose dining room.

Red and golden rays lightened the room sparkling from above, through the stained-glass window high on the brick wall. A totally different emotion stayed in the atmosphere, as the darkness had vanished.

The woman he served was bathing in the light, a smile on her rosy face. Her clear blue eyes watched the man curiously, every now and then looking around herself, studying the armours and swords hung on the walls.

She ate the delicious breakfast slowly, enjoying every taste. She never spoke a word, but the man knew what she would ask, bringing her everything she`d need. The woman was impressed by the perfect butler, but remained silent, waves of sadness rushing over her every time she glanced at him in the gray eyes.

Not long after, when the sun is halfway to its zenith, she searched for the man. She had come to that mansion for one single purpose, and it would shatter the main into pieces. He was cleaning the kitchen when they met again.

Clearing her throat, she spoke timidly "Sir, please have a seat!"

The man stared at her for a few moments, because he knew, he had always known what could only come once that guest would arrive.

He placed the halfway washed dishes in the sink, washed his hands then helped the woman sit on a chair the wooden table. After he did the same, the woman cleared her throat again. She felt uncomfortable, awkwardness feeling the air.

"Sir, you have to come with me", she spoke rather hesitant, studying him, his reactions.

The man`s expression didn`t change a bit, and he calmly nodded.

"If you`d please allow me a few moment with my young lady", he asked with a tremor in his voice.

The woman sighed silently. She knew there was no one left in that mansion. There was not a single soul but the old man, the butler of the late head of the noble family`s daughter.

The man excused himself, and started walking toward the daughter`s bedroom. With each step he`d make, he`d grow more and more tired, finally arriving to an end. He knocked on the bedroom door, and then walked inside. He knew the woman had followed him.

"Young lady, I am requested somewhere else," the woman heard him say.

To her utter shock, she could hear silent sobbing from the other side of the wall. It both amazed her and crept her, and she cracked the door open.

"Do you have to go?" a small girl cried quietly.

"Yes," the man replied, and before the woman could see anything, he turned to leave.

The unknown guest that had visited the noble`s mansion brought the old butler to an asylum at the request of the neighboring houses. He was old, senile, and he only knew to make tea. They complained he was insane, talking to himself all day. They were frightened of this old man that kept serving the daughter long dead. They were frightened, so they sent the old man to an asylum, where he could spent the remaining days of his life.

The woman, employee of the asylum, visited him daily, each time reading him one poem. She couldn`t endure seeing him suffer, yet that was guilt and guilt alone. It drove her crazy to think the daughter had been there, that he had been indeed speaking to her everyday. She was afraid of the unknown; she felt she couldn`t leave him alone.

But he was never alone. Every night, a small, golden bird would come back to him.

Bejan Madălina,
clasa a IX-a filologie

Pădurea veșnic verde. (Dansul frunzelor)

Dimineață de toamnă. Șovăitoare, o frunză uscată începe un basm: "A fost odată...", iar vântul o îngână: "A fost...". Încrezătoare, continuă: "A fost odată...". O altă frunză purtată de vânt, ruginită de-atâtea ploi a căror povară le-a purtat, îi vine în ajutor: "A fost odată ca niciodată...", dar se încurcă și ea. Plutesc relaxate în văzduh, fiecare ar fi vrut să continue povestea, însă vântul mereu le oprește și le poartă printre crengile copacilor bătrâni.

-A fost odată..., începe prima frunză.

-A fost odată ca niciodată..., adaugă cealaltă pe nerăsuflăte.

-A fost odată ca niciodată o pădure veșnic verde, adaugă o frunza abia căzută dintr-un copac. Vântul șuiera melodios, ca o simfonie a frunzelor, iar greierii ascunși prin iarba, care se usca pe zi ce trecea, îl acompaniau cu vioișie:

-O pădure veșnic verde, unde copacii erau mereu înfloriți, unde cerul era tot timpul senin, iar soarele strălucea doar pentru a menține verdeața pădurii, adaugă o frunză mai bătrână.

-Fiecare fir de iarbă era important, fiecare copac avea rolul său, iar în pădure era o armonie de nedescris, povestește o altă frunză aflată deja printre milioanele de frunze căzute pe pământ formând un minunat covor de frunze.

-Păsările nu părăseau niciodată pădurea veșnic verde, animalele erau pașnice și recunoscătoare pădurii pentru adăpostul oferit, continuă o altă frunză.

-Dar până într-o zi, se aude o voce groasă care nu seamănă deloc cu a unei frunze, ziua în care crengile copacilor se cutremurau, firele de iarbă încercau să se ascundă, animalele își căutau adăpost, frunzele șușoteau între ele, iar greierii încetaseră să mai cânte. A fost acea zi în care blestemul zânelor malefice s-a abătut asupra pădurii veșnic verde, acea zi care nimeni nu credea că va veni, povestește un copac ce părea îngrozit de cele petrecute.

Toate frunzele tac, ascultă cu atenție cele spuse de copacul cel bătrân. Este considerat a fi cel mai bun povestitor, iar copacul continuă:

-Aceste lucruri s-au întâmplat acum foarte multă vreme, pe când nici măcar eu nu existam, însă strămoșii mei au fost chiar acolo. Zânele malefice încercau să distrugă pădurile din Ținutul Verde, deoarece ele nu erau acceptate ca zâne superioare. Plănuiau să distrugă tot ce era verde și să pună stăpânire pe Ținutul Verde, transformându-l în cenușă și reconstruindu-l după bunul lor plac. Spiritul protector al pădurii a încercat să protejeze acest spațiu prin forțele luminii, ale vântului și ale soarelui, însă nu a reușit să mențină verdeața pădurii, frunzele îngălbenindu-se, soarele ascunzându-și razele printre norii cenușii, care își făceau apariția tot mai des, și iarba uscându-se văzând cu ochii. Spiritul protector tânjea după verdeața pierdută, așa că frunzele, care erau într-un proces de schimbare, au decis să o încurajeze pregătind un dans al frunzelor. La ceremonie, frunzele aurii au prezentat dansul lor pregătit pentru spiritul pădurii numindu-l "Toamnă". Spiritul protector a început să zâmbească din nou și a reușit să lupte împotriva zânelor malefice alungându-le. Plecând, lucrurile aproape că au revenit la normal, însă, după foarte multă caldură, verdeața și frunzele voioase, apărea acea perioadă sinistă, când copacii își pierdeau podoaba. Numeau acest fenomen "Toamnă".

Frunzele, care ascultau această minunată istorisire, sunt profund mișcate, visează și ele la Ținutul Verde și la frunzele-eroi.

-Este o poveste adevărată? întreabă o frunză curioasă.

-Bineînțeles și s-a petrecut chiar aici, răspunde bătrânul copac.

**Țifracș Roxana,
clasa a X-a filologie**

Pendul

Eram încă cu gura căscată. Minteă îmi era albă ca zăpada, nu simțeam nimic decât curiozitate. Vroiam să intru să o admir. Era prea frumoasă ca să fie adevărată, de fapt, era o făptură ce nu trebuia să existe.

Am lăsat pisica jos și mi-am pus mâna pe clanța ușii. Era rece, dar nu temperatura ei mă interesa în acel moment. Am lăsat trei secunde să treacă și cu o singură răsuflare adâncă am deschis-o. Mirosul de lemn de brad din pod îmi era familiar, nu și zâna însă.

Nu păru să mă observe, nu se întâmplă nimic de fapt. Dintr-o dată, alte trei zâne- două erau galbene și una roșie- apărură în jurul celei albastre. Toate patru păreau că dansau în aerul tensionat- tensiune care, în orice caz, venea de la mine.

O a patra apăru și ea, sclipirea-i violet luminând un singur colț al podului- cel mai întunecat. În ambele mâini ținea o harpă fină și mică de care eram sigură că mi-ar fi încăput pe degetul mic.

Ea își plimbă degetele fragile și lungi peste corzile hărpuii de două ori, timp în care alte zeci de sclipiri apărură din neant. Erau atât de multe ! De un lucru eram sigură : poate că nu un ritual de miez de noapte, dar în mod cert era un dans de apus.

Notele cristaline vibrară în mine, le simțeam- de două ori, trei câte trei, sunetele ascuțite, dar plăcute treceau prin mine. Nu îmi mai era frică. Acea melodie aducea doar calm și seninătate.

Cinci câte cinci, zânele verzi de pe rafturile prăfuite se adunară în cercuri și de undeva necunoscut mie apărură flaute. Atunci, ambele zâne galbene își duseră mâinile deasupra capului și se roteau în jurul celei albastre și celei roșii. Ceva părea că e acolo.

Am înaintat un pas și m-am uitat pe deasupra celui de-al treilea grup. Era un pendul. Alb-sidefat, păru că el era sursa luminilor din jurul celor două. Cu încă trei note, jumătate dintre flautistele prezente se opriră și toate își ridicară ochii asortați cu aripile semitransparente.

Melodia harpei încetă și doar în a cincea secundă de liniște mi-am dat seama că se uitau la mine curioase și puțin speriate. Atunci mi-au înghețat picioarele. În ciuda faptului că doream să le admir ochii acum îndreptați spre mine, nu vroiam să fiu privită. Mă făceau să mă simt ca o intrusă.

Atunci, ușa de la pod, de care eram la un pas distanță, se deschise mai larg. În pragul ei stăteau două persoane : mama și tata. Nu îmi dădusem seama că erau acolo numai când am observat că ceva se întâmplase. Nu mai era nici o urmă de lumină în încăpere.

—Ce faci aici ? Te-am căutat prin toată casa! exclamă mama mea încrucișându-și mâinile. Deși mă privi aspru, puteam să-i simt îngrijorarea.

—Cobor imediat, am răspuns eu aplecându-mi capul în speranța că bretonul îmi va acoperi ochii. Știam că ea a dat din cap căci două perechi de pași se îndepărtară de pod.

Am suspinat când mi-am dat seama că era totul rodul imaginației mele. Totuși, în ciuda fricii mele de întuneric, reușisem să ajung acolo. Probabil că și curentul venise o dată cu părinții mei. Am privit în spate, ochii mei verzi fulgerând prin beznă. Nu mai era nimeni acolo. Cu încă o privire de data aceasta pe podea- l-am văzut. Fără lumină, dar real: pendulul.

SAI
Bejan Mădălina,
clasa a IX-a, filologie

Omul e farmec!

Frumusețea se măsoară în lucruri simple. De altfel, se zice că Dumnezeu face orice lucru frumos la vremea lui. Deși cu toții beneficiem de farmec, copiem tipologii umane după gustul nostru, fie de la colegul foarte bine văzut în mica "societate" adolescentină, fie de la o actriță, fie de la un simplu trecător prin viața noastră. Și în continuu suntem în așteptarea noutății, mândriei, binelui. Și ne rotim într-un cerc, care se învâрте continuu, dar niciodată nu ajunge la un punct stabil. Ne învârtim într-un cerc, ne formăm viața pe un cerc și sfârșim în afara cercului. Întreaga viață ne uităm cu îndârjire la cel de lângă noi, neștiind că rădăcina neîmplinirii noastre e, de fapt, lipsa cunoașterii farmecului. Cu siguranță, toți avem un farmec, dar nu-l observăm. Mai repede observăm farmecul celui de lângă noi. De fapt, farmecul nu se învață, nu se obține forțat, nu poate fi copiat. Farmecul e în noi, în inima noastră. Omul e farmec! Ești urât, gras, slab, timid ... dar ai farmecul tău. Când ești prea gras, vrei să slăbești, când ești prea slab, vrei să te îngrași – și mereu ești nemulțumit de tine și uiți că ai farmec.

Cum ar fi dacă, în fiecare persoană, am vedea pe cineva demn de toată iubirea și dragostea, o persoană care e iubită și apreciată de cineva? Dar cum ar fi să vedem în noi persoana care e iubită, apreciată după standardele noastre de cineva? Cred că dacă ne-am vedea astfel, ne-ar crește stima de sine. Și, totuși, avem farmec. Se zice că bunătatea face farmecul omului, dar, pe lângă asta, multe alte lucruri construiesc farmecul. Și dacă bunătatea face farmecul, de ce nu o folosim, dragii mei? Dacă zâmbetul și starea de bine conferă farmec ființei, de ce nu zâmbim? Cum cucerim inimile celui de lângă noi? Folosindu-ne de farmec. Aspectul exterior e trecător, farmecul, însă, are la bază frumusețea sufletească. Poate folosesc prea multe întrebări retorice, dar uneori e bine să ne punem și întrebări.

Haideți să ne folosim, să ne redescoperim farmecul. Dacă nu putem face asta tot timpul, haideți să luăm o zi din săptămână și să ne folosim de farmecul, de virtuțile pe care le-a pus Dumnezeu în fiecare om. Haideți să ne folosim de frumusețe și poate nu beneficiem de ea pe plan exterior, dar, cu siguranță, o avem pe plan interior. Haideți ca mâine să ne folosim de frumosul din noi!

Rațiu Damaris
clasa a XI-a științe ale naturii

Tragedie sau triumf ?

În taina sufletului ei, zăcea o comoară. A dăruit-o odată cuiva, dar i-a fost jefuită și apoi aruncată cu putere, cu durerea unui pumnal. Sfâșiată de sentimente, de gânduri, a început încet cu mâna tremurândă să adune ce a mai rămas din ea. A adunat, a lipit și a întregit cumva acea comoară odată integră și minunată. Acum, era plină de cicatrici și urme, dar era îngrijită bine și începea să se refacă. O păzea bine, în inima ei și nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea. Dar, totuși, viața te poartă în valuri și vântul aduce în calea ta persoane care îți intră în inimă și rămân

acolo pe veci. Când inima omului se simte iubită, ea se deschide asemenea unui trandafir. Așa se deschisese inima ei când a întâlnit persoana ce se potrivea perfect în interiorul puzzleului inimii. A lăsat încetul cu încetul ca rănilor comorii ei să fie operate de mâna aceluia care știa foarte bine să vindece. Și-a lăsat comoara în mâna dragostei pentru a doua oară, sperând că de data aceasta să nu mai rămână dezamăgită. Și-a întins mâinile spre destin, l-a apucat cu putere și s-a lăsat purtată încotro o ducea vântul vieții. Tragedia, ce i-a scuturat inima și i-a rupt zăvoarele sentimentelor, a fost înlocuită de triumf. Trimful de a lăsa eșecurile și dezamăgirile în urmă și de a începe un nou drum, de a da noi șanse, de a înainta în întuneric.

Ne ragăsim și noi neori în tragedii. Ne vedem lumea înnegrită de probleme, frământări, griji, uitând de rezolvările care ne așteaptă dincolo de ele. Suntem atât de prinși în tumultul vieții de zi cu zi, încât nu mai avem timp să vedem cum crește o floare, cum răsare soarele, cum zâmbește un copil, cum plânge un bătrân. Am uitat să ne învingem temerile și să pornim pe un drum nou. Am uitat... Am uitat că viața nu înseamnă numai bani, ci ea înseamnă timp investit în persoanele dragi, timp investit în natură, în dragoste, în respect. Dacă am fi sinceri cu noi și ne-am face un bilanț al sentimentelor, am observa cu groază că pe scara lor, am coborât din ce în ce mai jos. Ne-am lăsat învinși de lucruri banale, ne-am pironit privirea în jos, încercând să adunăm cioburi în loc să privim în sus de unde putem primi diamante. Trăim asemenea unor roboți, făcând aceleași lucruri zi de zi și uitând de ceea ce e mai important. Ne-am omorât propria conștiință, numai pentru a putea face lucruri pe care le credem necesare și importante. Putem fi alții. Putem fi o lume mai bună. Putem face din orice lucru mic ceva mare. Suntem oameni și ne controlăm propriile sentimente, avem puterea de a alege. Avem puterea de a schimba. Poți schimba lumea doar printr-un zâmbet, printr-un compliment și printr-o îmbrățișare. E timpul să alegem. Am trăit destul sub masca fericirii. Putem să ne-o dăm jos și să privim în oglindă văzându-ne chipul așa cum e el, fără măști. Totul depinde de voință. Alegem tragedie sau triumf?

**Bejan Mădălina,
clasa a IX-a filologie**

Rătăcind prin lumea cărților

Într-o zi întunecată de octombrie mă plimbam prin parc cu bicicleta.

În drum spre casă, m-a prins o furtună puternică și am fost nevoit să intru, să mă adăpostesc în biblioteca orașului.

Aici m-am întâlnit cu bibliotecarul căruia i-am cerut un telefon pentru a-mi anunța părinții, dar linia era cazăută.

M-am îndreptat spre mijlocul bibliotecii, unde m-am împiedicat și am văzut desenele de pe tavanul din care au început să cadă stropi mari din fiecare culoare. Îngrozit, am fugit printre rafturile bibliotecii, când un val de culoare m-a lovit și m-am transformat într-un personaj de desene animate.

Mergând prin sectorul aventură, am dat o carte jos din raft și, deodată, ea a prins viață și era exact ca un om: avea nas, urechi, ochi, putea să vorbească și arăta ca un pirat.

Continuându-mi drumul, împreună cu noul meu prieten pe care l-am numit Aventură, am intrat în sectorul fantezie și ne-am urcat pe raft, ca să vedem unde era ieșirea din labirintul nemărginit al rafturilor, pentru că eram sigur că părinții mei mi-au remarcat lipsa și că erau îngrijorați. În momentul următor, am alunecat și am căzut, dar noroc cu Aventură, care s-a prins de o carte, a sărit și m-a salvat. Cartea de care s-a prins avea aripi, ochi și nas, era frumoasă ca o prințesă și am numit-o Fantezie. A prins și ea viață.

Având acum doi tovarăși de drum, căutam ieșirea din bibliotecă, dar am ajuns în sectorul cărților de groază.

Aici am întâlnit altă carte, pe care am numit-o Groaza. Aceasta era urâtă, dar foarte bună la suflet.

După aceea, am trecut printr-o casă unde locuia un monstru, am escaladat un munte de cărți, am fugit de un balaur fioros, ne-am luptat cu pirai, am îndurat valurile uriașe ale mării a cărei stăpână era cea mai înfricoșătoare balenă.

În final, am ajuns pe insula unor oameni mici cât un deget cu care am purtat război, apoi am găsit ieșirea, m-am transformat într-un băiat adevărat și am întâlnit bibliotecarul care mi-a spus că acesta a fost un test pe care l-am trecut.

După ce m-a felicitat, mi-a dat cele trei cărți: Aventură, Fantezie și Groază cu care mă împrietenisem. Am plecat spre casă, m-am urcat în casuța din copac și am adormit.

Au fost minunate clipele pe care le-am petrecut în lumea cărților!

Muscalu Alin
clasa a IX-a, filologie

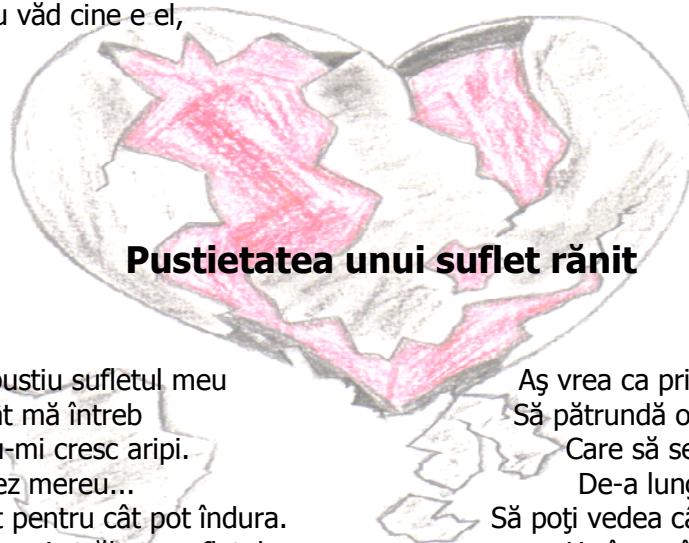

Ajutat de-o stea

Fiecare om își dorește
Să ajungă acolo unde visele se împlinesc...
Știe că e greu să ajungă,
Dar știe că e și mai greu să se mențină.
Nu e ușor să lupte cu tot ce-i stă în cale
Și atunci se uită spre viitor...
E prea mult fum ca să poată vedea acum
Că este ajutat de-o stea
Ca să poată să-și vadă de drum.
Mulți nu văd cine e el,

Nu văd că are un suflet de campion
Și că pentru asta poate fi considerat
Cel mai bogat om.
Și trece timpul,
Învăță să se ridice
Și merge în față tot mereu,
Fără să știe când ajunge. Apoi,
Când se află acolo sus, începe să realizeze
Că a putut avea tot doar pentru că a crezut.

Pustietatea unui suflet rănit

E atât de pustiu sufletul meu
Încât mă întreb
Dacă nu-mi cresc aripi.
Visez mereu...
Poate prea mult pentru cât pot îndura.
Simt căldura ce-mi străbate sufletul,
Durerea ce mă chinuie neîncetat.
Iubesc și totuși pentru ce?
Poate prea târziu în inima mea.
Dar acum nu mai sufăr...
Am învățat să visez, să sper,
Să cred că visele nu devin realitate,
Că iubirea ta a fost un coșmar,
Că inocența mea a fost o prostie.
Am crezut,
Am înțeles,

Aș vrea ca prin interiorul nostru
Să pătrundă o lacrimă de sânge,
Care să se prelingă ușor
De-a lungul speranței.
Să poți vedea cât de mult te iubesc.
Un înger îmi țese mereu
O pânză subțire a iertării,
Iluzia unui zâmbet încolțit
Am iertat,
Dar pentru ce?
Pentru ca acum să realizez
Că iubirea m-a distrus.
Acum plutesc mereu pe o mare de valuri
Întrebându-mă
Ce m-a omorât cu adevărat:
Realitatea sau visul ?

**Oltean Denisa,
clasa a IX-a SN**

**Diacu Diana
clasa a IX-a, filologie**

Uniți pe veci

Piei din mintea mea
 Revino-mi în inimă!
 E o întâmplare a ființei mele
 Și atunci fericirea din interiorul meu
 E mai puternică decât mine .
 Doua cântece diferite, lovindu-se, amestecându-se
 Doua lumi care nu s-au văzut niciodată
 Una foarte jos întoarsă spre pământ
 Una foarte sus aproape ruptă
 În înfrigurata neasemuită luptă a minunii că ești
 A întâmplării că sunt.
 Te văd mereu într-o strălucire a mării
 Te simt atât de aproape
 Și totuși nu te simt deloc.
 Mă lupt împotriva inimii mele
 Care-mi dictează că trebuie să fiu cu tine
 Dar mereu simt ploaia ce ne desparte.
 La fiecare privire de-a ta, sufletul mi-e străpuns

De un fulger construit din propriile vise.
 Sunt atât de inocenta la cuvintele tale,
 Sunt sclava inimii ce-ți aparține,
 Sunt însuși plătirea din ochii tăi,
 Sunt însuși raza care-ți străpunge privirea,
 Sunt căldura care-ți încălzește sufletul rece
 Plin de amărăciune, visare, speranță...
 Iar tu ești însuși trandafirul meu.
 Care m-a înțepat de atâtea ori.
 Sunt ani în care am sperat,
 Ani pierduți în întrebări,
 Urmând un jurământ care m-a învățat să nu
 renunț,
 Ca într-un final să ajungem
 Să urmăm același drum
 Să ne construim propriile vise,
 Și să ținem în viață
 Scânteia ce ne-a unit.

Diacu Diana
clasa a IX-a filologie

Frozen blood

Everyday is night for me
Every breath suppose to be
A bloody nightmare.
The silence steals my words
It attacks me with life's swords
Every time and everywhere.

A very gloomy day
Shows me the unknown way
That I used to follow.
I leave hunters behind me
I wait for peace that maybe
I'll find tomorrow.

My hands are tied with ropes
The time destroys my hopes
While I smell some pain.
The cold blood from my eye
It always makes me cry
And never stop again.

My soul is weak. I'm weak.
I followed the light just a bit
My studs were higher
Cause I had a reason.
I'm thirsty . I drink poison
Of my own desire.

What's this ? What do I see ?
A brave soldier in front of me
Moving a sword.
What a silent fight
There's no drop of light,
No sound, no word.

Just a drop of blood....
Wasn't it enough,
To stop all this pain,
To stop the fight, all this war ?
Since my birth we were
Fighting in a bloody rain.

I have no sword, no spear
I have a shield of blood here,
In this unknown place.
He hurts me all the times
I see his mask that hides
My own face.

Now my powers are over,
Shall I go on ?
Am I a coward
To run away
From my own ?

One day
I'll go far away,
Leaving the entire world
Behind me.
I should follow the light
But now I'm blind.
If I would have another chance....
Is there another chance
For me ?

**Bidașcu Andreea,
clasa a IX-a filologie**

- Cultural -

FEODOR MIHAILOVICI DOSTOIEVSKI

Фёдор Михайлович Достоевский

(11 noiembrie 1821, Moscova - 9 februarie 1881, Sankt Petersburg)

Principalele opere traduse în limba română

Oameni sărmani (1846)
 Dublul: un poem din Petersburg (1846)
 Nopti albe - povestire scurtă (1848)
 Netoska Nezvanova (1849)
 Satul Stepancikovo și locuitorii săi (1859)
 Umiliți și obidiți (1861)
 Amintiri din casa morților (1862)
 Însemnări din subterană (1864)
 Crimă și pedeapsă (1866)
 Jucătorul (1867)
 Idiotul (1868)
 Demonii (1872)
 Adolescentul (1875)
 Frații Karamazov (1880)

Influența lui Dostoevski în literatura universală fost uriașă, practic nu există romancier important din secolul al XX-lea, de la Herman Hesse la Marcel Proust, William Faulkner, Albert Camus, Franz Kafka, Henry Miller, Yukio Mishima, Gabriel García Márquez, Vladimir Nabokov, Henry James, Joseph Conrad și chiar D.H. Lawrence, asupra cărora Dostoevski să nu-și exercitat influența. La noi, romanele lui Mircea Eliade (Huliganii) sau Nicolae Breban (Animale bolnave) poartă și ele urma acestei influențe. Romancierul american Ernest Hemingway l-a citat pe Dostoevski drept sursă de influență majoră în autobiografia sa.

În mod esențial un scriitor mitic (în această privință a fost comparat cu Herman Melville), Dostoevski a creat un opus de opere de o imensă putere hipnotică, având următoarele trăsături: scene dramatizate (conclavuri) în care personajele, într-o atmosferă fierbinte sau scandaloasă, se angajează în dialoguri socratice *à la Russe*; căutarea lui Dumnezeu, problema Răului și suferințele celor inocenți. Tipologia personajelor sale e una extrem de simplă: creștini umili (prințul Mișkin, Sonia Marmeladova, Alioșa Karamazov), nihilisti autodestructivi (Svidrigailov, Smerdiakov, Stavrogin), cinici (Feodor Karamazov), intelectuali rebeli (Raskolnikov, Ivan Karamazov); personajele sale acționează sub impulsul unor idei, și nu al unor instincte, deși, în anumite cazuri, și acestea pot juca un rol semnificativ.

Romanele lui Dostoevski sunt comprimate în timp (acțiunea durează doar câteva zile) și acest procedeu îl ajuta pe autor să scape de una din trăsăturile importante ale prozei realiste, de

coroziunea vieții umane în timp. Personajele sale sunt de fapt niste traduceri ale unor idei spirituale și ies din acest motiv în afara timpului, sunt atemporale. Alte teme care reapar obsedant sunt: suicidul, mândria rănită, colapsul valorilor familiei, regenerarea spirituală cu ajutorul suferinței (cel mai important motiv), respingerea culturii vestice și afirmarea valorilor ortodoxiei ruse și țarismului. Criticii literari ruși, cum ar fi Mihail Bahtin, au caracterizat opera sa drept 'polifonică': spre deosebire de alți romancieri, Dostoevski nu este interesat de o 'unică viziune', ci prezintă situația sub forma unei suite de unghiuri foarte diferite, din acest motiv romanele sale sunt extrem de dramatice, sunt romane de idei, în care punctele de vedere conflictuale și personajele se dezvoltă adesea într-un crescendo insuportabil.

Este o opinie comună a criticilor literari că, alături de operele unor Dante Alighieri, William Shakespeare, Miguel de Cervantes, Victor Hugo și a ale altor câțiva scriitori, romanele, povestirile și nuvelele lui Dostoevski se înscriu în Canonul european și au influențat în mod decisiv existențialismul și expresionismul, ca să dăm doar două exemple.

Să-l cunoaștem pe Dostoievski, prin personajele sale:

"Nu te minți singur. Cel care se minte pe sine și-și pleacă urechea la propriile sale minciuni ajunge să nu mai deosebească adevărul nici în el, nici în jurul lui și să nu mai aibă respect nici pentru sine, nici pentru lumea cealaltă. Iar dacă nu respectă pe nimeni, nici nu poate iubi pe cineva, și astfel, neîubind pe nimeni, ca să se afle în treabă sau ca să-și omoare urâtul, se lasă în voia patimilor și ispitelor trupești, și, stăpânit cum e de metehne, ce deosebire mai poate fi între el și un animal?"

(„FRAȚII KARAMAZOV”)

"Se compară, uneori, cruzimea oamenilor cu cea a animalelor sălbatice; comparația este jignitoare pentru acestea din urmă”.

(„FRAȚII KARAMAZOV”)

"Fiecare ființă își are drumul ei, îl cunoaște, sosește și pleacă cântând; numai el singur nu știe nimic, nu înțelege nimic, nici pe oameni, nici limba lor, e străin de toate - un avorton al naturii.”

(„IDIOTUL”)

"Esențialul este viața, numai viața, calea vesnică, necurmată spre descoperirea vieții, actul descoperirii ca atare și nicidecum descoperirea în sine”.

(„IDIOTUL”)

"În fiecare om zace un călău... Omul este un despot din fire, de aceea se complace în a chinui pe alții

(„JUCĂTORUL”)

Dostoievski, în viziunea marilor scriitori ai lumii

"Cea mai mare întâlnire din viața mea: Bach. După el, Dostoievski; apoi scepticii greci, apoi Buddha... pe urmă, dar ce mai contează ce vine pe urmă..."

(Emil Cioran , în „Caiete II”,1969-1972)

"Mi-am pierdut viața! Nu sunt lipsit de talent, nu sunt prost, sunt îndrăzneț... Dacă aș fi trăit și eu normal, ar fi putut ieși din mine un Schopenhauer, un Dostoievski... Vorbesc aiurea!... înnebunesc..."

(Anton Cehov, în "Unchiul Vanea")

"O "personalitate" creatoare nu are decât două posibilități: să valorifice într-un sens nou, "personal", existența, sau să restaureze normele. Poate fi citat, în primul caz, Dostoievski sau Goethe; în al doilea, Dante, Calderon, Shakespeare, Racine."

(Mircea Eliade , în „Fragmentarium „(1939)

"Vă amintiți ce povestește Dostoievski despre minutele petrecute în fața plutonului de execuție? Despărtise ,dacă țin bine minte, acele minute în mai multe părți.O parte pentru a-și lua rămas bun în gând de la prieteni.O parte pentru a-și aminti viața.Și o parte pentru a privi cum soarele pe tabla unei cupole....Poate că trebuie să simți sudoarea morții ca să înțelegi, într-adevar, cât de frumoasă e o cupolă care strălucește. Pe care,altfel, o privești întrebându-te cât e de veche sau cum e construită.Sau pur și simplu n-o observi deloc. Si poate că e o lege a compensațiilor în toate.Cei care speră sunt tocmai cei care au cea mai mare nevoie de speranță.La ce e bună speranța pentru cel care are totul?În schimb,unul ca mine trebuie să creadă că orice rău are o limită. Inclusiv pustiul..."

(Octavian Paler, în „Viața pe un peron")

**Ioana Drăgușin, Damaris Grădinar
Claudia Lenghea, Miruna Toma
clasa a XII-a, filologie**

LIVIU REBREANU (1885-1944)

„Pentru mine arta – zic artă și mă gândesc la literatură – înseamnă creație de oameni și de viață.”

(„Cred”, 1924)

Opera

Într-un context literar divers prin tematică și formule narrative, proza lui Liviu Rebreanu impune definitiv viziunea realist-obiectivă, creația epică densă,

organizată în structuri solide, arhitectonice: genul epic, genul dramatic, Teatru („Cadrilul”, 1919, „Plicul”, 1923 „Apostolii”, 1926)

Conceptia despre artă

Opera lui Liviu Rebreanu se integrează esteticii realismului românesc, concepție afirmată clar în „Mărturisiri” și „Cred”. Ideile și intențiile exprimate teoretic se vor regăsi constant în creația autorului.

Romancierul își studiază personajele, se documentează atent, acumulează material informativ despre războaiele țărănești, despre război, pentru că un concept esențial pentru viziunea sa literară este cel de viață: „Pentru mine arta - zic artă și mă gândesc la literatură - înseamnă creație de oameni și de viață. Astfel arta, întocmai ca și creația divină, devine cea mai minunată taină. Creând oameni vii, cu viață proprie, scriitorul se apropie de misterul eternității. Nu frumosul, o născocire omenească interesează în artă, ci pulsația vieții. Când ai reușit să închizi în cuvinte câteva clipe de viață adevărată, ai realizat o operă mai prețioasă decât toate frazele frumoase din lume.”.

Se desprinde opțiunea pentru autentic, pentru faptul credibil, veridic și, mai ales, refuzul scrisului frumos, al ornamentului stilistic. Anticalofil convins, Liviu Rebreanu preferă expresia exactă, mesajul direct, în locul formulelor artistice căutate.

Realismul său devine astfel sinonim cu viața însăși, dar și sinteza aspectelor semnificative, a marilor teme (dragoste, moarte, pământ, război) transfigurate artistic: „A crea oameni nu înseamnă a copia după natură indivizi existenți [...], creația literară nu poate fi decât sinteză.”.

Geneza operelor sale revendicate din „impresii afective personale, din amintiri sau din încercările sumare din nuvele demonstrează, în acest sens, drumul parcurs de la materia brută la opera de artă, de la prototip la personaj, de la realitate la ficțiune” (Al. Săndulescu, „Introducere în opera lui Liviu Rebreanu”).

Liviu Rebreanu – nuvelist

Un prim moment în devenirea romancierului Liviu Rebreanu îl constituie publicarea unor nuvele, cu tematică diversă. Deși modeste ca realizare, nuvelele au reprezentat un exercițiu stilistic necesar, pregătind încordarea și tensiunea narativă ale marilor creații. În același timp, acestea conțin adevărate nuclee epice, o serie de teme și motive semnificative, dezvoltate ulterior în romane:

- proze referitoare la viața satului („Dintele”, „Ofilire”, „Răfuiala”, „Nevasta”, „Proștii”);
- proze referitoare la dramele psihologice în contextul legilor aspre ale războiului; conflictul dintre datorie și conștiință („Calvarul”, „Hora morții”, „Ițic Ștrul”, „Catastrofa”);
- proze ce dezvoltă tema orașului (neproductivă la nivelul romanului) – „Culcușul”, „Golani”.

Liviu Rebreanu - romancier

Continuând tradiția reprezentată de N. Filimon sau D. Zamfirescu în cercetarea societății românești, autorul parcurge etapa unei vaste documentări pentru a elabora apoi o operă de compoziție, cu personaje încadrate unor evenimente semnificative și urmărite printr-un studiu atent de analiză psihologică.

Romanul social ilustrat prin „Ion” (1920), „Crăișorul” (1929), „Răscoala” (1932) și „Gorila” (1938) se caracterizează printr-o epică obiectivă, prezentând viața în ipostaze multiple, tipuri diverse de personaje și relații sociale.

Romanul psihologic completează, dintr-o altă perspectivă personalitatea creatorului, prin analiza mișcărilor lăuntrice, a meandrelor sufletești, a momentelor de criză identificate în raport cu tema iubirii sau a războiului. „Pădurea spânzuraților” (1922), „Adam și Eva” (1925), „Ciuleandra” (1927) și „Jar” (1934) deschid alte universuri literare ale intelectualilor cu traiectorii dramatice, ale dilemelor conștiinței și patimilor sufletești.

Romanul polițist „Amândoi” (1940) dezvoltă o nouă temă.

Realismul obiectiv al operei sale se personalizează cu nuanță naturalistă modernă și cu viziunea psihologizantă de influență dostoevskiană, într-o formulă literară adecvată prozei de observație socială, dar și celei analitice.

**Mădălina Blăjan, Cătălina Popșor,
Erika Szekely, Beatrix Vereș
clasa a XI-a filologie**

Podul lui Traian

Podul lui Traian a fost un pod construit de Apolodor din Damasc, arhitectul Columnei, între primăvara anului 103d.Hr. și primăvara anului 105 d.Hr., pe Dunărea de Jos, la est de Porțile de Fier, în apropiere de orașul Drobeta-Turnu Severin. Scopul construcției a fost acela de a facilita transportul trupelor romane conduse de Traian și a proviziilor necesare celei de-a doua campanii militare de cucerire a Daciei regelui Decebal.

Măreția arhitectonică și tehnică a podului de peste Dunăre era, cel puțin pentru antichitate, remarcabilă și demonstrează importanța strategică pe care Traian a dat-o construcției și cuceririi Daciei. S-a folosit o suprastructură din lemn fixată pe douăzeci de stâlpi din piatră ce avea formă paralelipipedică. La cele două capete, cel sudic și cel nordic, au fost ridicate porți monumentale. Pe columna lui Traian, putem

distinge o imagine stilizată a podului, cu mai puțini piloni, dar, în principiu, conformă surselor scrise și care permite recunoașterea tehnicii de îmbinare a lemnului și pietrei.

S-a estimat că podul măsoară 1135 de metri lungime. După istoricul Cassius Dio, podul avea aproximativ 46 - 50 de metri în înălțime și 12 m în lățime. Cei douăzeci piloni susținători, fixați pe fundul nămolos al fluviului, aveau o lățime de 17,6 metri, iar deschiderea de arc (distanța dintre două picioare succesive) era de aproximativ 50 de metri. Descrierea cea mai amănunțită a procesului de construcție ne-a lăsat-o Procopius din Cesarea, în lucrarea *De aedificis*. Conform acestuia, romanii ar fi deviat parțial cursul Dunării, folosind albia unui afluent sudic, secăt. Astfel, primii 10-12 piloni au fost ridicați pe uscat. Pentru construcția celorlalți s-au folosit cofraje din bârne de stejar cimentate și sisteme de pompe.

Placa memorială romană „Tabula Traiana”, 4 metri lungime și 1,75 metri înălțime, ce comemorează finalizarea drumului militar roman al lui Traian, este amplasată pe malul sârbesc al Dunării, cu fața spre malul românesc. Pe ea sunt inscripționate următoarele:

IMP. CAESAR. DIVI. NERVAE. FNERVA TRAIANVS. AVG.
GERM PONTIF MAXIMUS TRIB POT IIII PATER PATRIAE COS III
MONTIBVVS EXCISI(s) ANCO(ni)BVS SVBLAT(i)S VIA(m) F(ecit)

Textul în limba latină a fost tradus și interpretat de Otto Benndorf:

„Împăratul Nerva, fiul divinului Nerva, Nerva Traianus, Augustus, Germanicus, Pontifex Maximus, investit de patru ori ca Tribun, Tatăl Patriei, Consul pentru a treia oară, excavând roci din munți și folosind bârne de lemn, a făcut acest pod”

Istoricii consideră credibilă relatarea lui Cassius Dio care atribuie îndepărtarea suprastructurii podului succesorului lui Traian, Hadrian. Acesta îl percepea ca pe un risc pentru Moesia, în cazul unei invazii barbare din nord. Există însă și surse care afirmă că autorul distrugerii ar fi Aurelian, în cadrul operațiunii de abandonare a Daciei .

Cei douăzeci de stâlpi încă se mai vedeau în anul 1856, când nivelul Dunării era foarte scăzut. În 1906, Comisia Internațională a Dunării a decis să distrugă doi stâlpi care stânjeneau navigația. În 1932, erau 16 stâlpi rămași sub apă, dar în 1982 doar 12 au mai fost găsiți de arheologi, probabil restul de patru fiind luați de apă între timp. Însă, chiar și astăzi se pot vedea primul și ultimul stâlp pe malurile Dunării.

Podul lui Traian este un monument istoric, ce face parte din Patrimoniul cultural național, aflat în subordinea Ministerului Culturii și Cultelor, prins pe Lista monumentelor istorice.

Boar Denisa
clasa a X-a filologie

Multilingvismul vestimentației în stil românesc

(etimologia cuvintelor care desemnează cele mai cunoscute elemente din vestimentația românească tradițională și modernă)

Ce îmbracă băieții?

- Camasa-(lat.) *camisa*
- Ghete-(it.) *getta*
- Jeans- (engl.) *blue jeans*
- Maieu- (fr.) *maillot*
- Trench-(engl.) *Trench*
- Bască – (fr.) *basque*
- Fular – (fr.) *foulard*
- Ciorapi – (tc.) *corab*
- Cojoc – (sl.) *kozuhu*

Ce îmbracă fetele?

- Fusta- (ngr.) *fusta*
- Pantaloni – (fr.) *pantalon*
- Sarafan – (rus.) *sarafan*
- Esarfa – (fr.) *echarphe*
- Colanti -(fr.) *collant*
- Botine – (fr.) *botine*
- Pulover – (eng.) *pull-over*
- Cizme – (magh.) *csizma*
- Bolero – (sp.) *bolero*
- Pantofi(cu toc) – (germ.) *pantoffel*
- Dres – (engl.) *dres*
- Șlapi – (germ.) *schlapp*
- Sandale – (lat.) *sandalium*
- Bluză - (fr.) *blouse*

Agenda:

ngr. Limba neogreacă
 fr. Limba franceză
 rus. Limba rusă
 engl. Limba engleză
 magh. Limba maghiară
 sp. Limba spaniolă
 lat. Limba latină
 germ. Limba germană
 it. Limba italiană
 tc. Limba turcă
 sl. Limba slavă

Meniul unei mese festive românești între Orient și Occident (mâncăruri și băuturi autohtone și împrumutate)

Vin (lat.) *vinum,-i;*

Pâine(lat.) *panis,-is;*

Carne (lat.) *caro,-carnis;*

Plăcintă (lat.) *placenta,-ae;*

Mere (lat.) *malum,-i;*

Mazăre (origine *dacică*)

Varză (origine *dacică*)

Salam (tc.) *salam*

Cașcaval(tc.) *kaşkaval*

Sarmale (tc.) *sarma*

Baclava (tc.) *baklava*

Șnițel (germ.) *Schnitzel*

Șvaițer(germ.) *Schweizer*

Orez (bg.) *oriz*

Castraveți (bg.) *krastaveț*

Cozonac (bg.) *kuzunak*

Piure (fr.) *puree*

Fursecuri (fr.) *foursec*

Savarine (fr.) *savarin*

Suc (fr.) *suc*

Șampanie (fr.) *champagne*

Portocale (ngr.) *portokali*

Nectar (ngr.) *nektar*

Mozzarella (it.) *mozzarella*

Martini (it.) *martini*

Tiramisu (it.) *tiramisu*

**Alexandra Câmpean,
Maria Hațegan,
Călburean Sidonia
clasa a XI-a, științe ale naturii**

- Caleidoscop -

Știați că ...

1. Emoțiile ne influențează gândirea mult mai mult decât ne influențează gândirea sentimentele.
2. Lungimea tălpii e egală cu lungimea antebrațului (de la încheietură la cot)
3. Thomas edison, inventatorul becului, se temea de întuneric
4. Aspirina a fost descoperită în timp ce se analiza un produs expirat
5. Mai multe filme sunt produse în India decât la hollywood
6. "BILLY JEANS" al lui Michael Jackson a fost primul videoclip al unui artist de culoare, transmis pe MTV
7. Leonardo da vinci era capabil să scrie cu o mână și să deseneze cu cealaltă, simultan
8. Albert einstein a început să vorbească doar la vârsta de 6 ani
9. Cele mai multe particule din casa voastră sunt compuse din piele moartă
10. Singurul loc din lume în care nu există viețuitoare este Marea Moartă, datorită salinității ridicate
11. Cel mai lung cuvânt din limba română este pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză ? Acesta conține 44 de caractere.
12. Româna este singura limba romanică în care articolul hotărât este enclitic (se află la sfârșitul substantivului) ?
13. **Bildungsromanesc** (din ger. bildungsroman) este cel mai lung cuvânt (16 caractere) care conține o singură dată cele 5 vocale principale ale limbii române (a, e, i, o, u) ? Cuvântul **autoînsămânțările** este cel mai lung cuvânt (17 litere) care conține toate cele 8 vocale ale limbii române: a, ă, â, e, i, î, o, u.
14. Cuvântul "**patetic**" înseamnă, de fapt, "plin de patos" ? El este folosit în mod incorect, de către vorbitorii cu o slabă pregătire lingvistică, în expresii peiorative, cu sensul de "penibil, jalnic". Și aici, cauza o reprezintă influența limbii engleze, unde cuvântul cu o pronunție asemănătoare, "**pathetic**", are sensul de "jalnic, disperat".
16. În afară de țara noastră, comunități importante de vorbitori de limba română se află în Republica Moldova (limbă de stat), provincia autonomă Voivodina (limba de stat), Rusia, Ucraina, Israel, Serbia sau Ungaria. De asemenea, datorită migrației forței de muncă și integrării europene, limba româna este vorbită în Spania, Italia, Franța sau Germania.
17. Cuvântul **ininteligibilității** este cel mai lung cuvânt (19 litere) în care se repetă de cele mai multe ori (8 ori) o literă (litera I) a alfabetului român ?

**Boar Denisa,
Lazăr Alexandra,
clasa a X-a filologie**

Un zâmbet pentru tine

- Un puști vine revoltat de la școală și îi spune tatălui său că acolo îl pun să învețe numai inutilități. Tatăl îl întreabă uimit:
  - Cum adică?
  - Păi la istorie ne pune să memorăm niște ani: 1848/1877-1878/1907/1944/1989. Cică sînt importanți!
  - Altceva...
  - Păi la geografie tot așa trebuie să reținem tot felul de denumiri, ca de exemplu: Carpații "Scurburii", Strîmtoarea "Fosfor" și Dardanele, de parcă mi-ar folosi la ceva chestiile astea! Dacă mă întrebă careva merg repede la un Internet Cafe, dau search pe Google și aflu... simplu, nu?
    - Da, fiule, da' să zicem că ieși și tu cu o fată, și cum vă țineți voi așa, de mîină, ea te întreabă ce înălțime are vîrfurile Chomolugma?
    - Nu-i problemă! Merg repede la un Internet Cafe, că-i deschis non-stop, dau search pe Google, aflu și mă întorc să-i spun...
    - Da, da' pînă te întorci tu să-i spui că are 8848 m s-ar putea să o găsești ocupată!
    - Cu cine?
    - Păi, tot cu un prost așa ca tine, da' care are laptop!
- Toți elevii scriu cu asiduitate la lucrarea "Ce aș face dacă aș fi patron?". Unul singur stă cu mîinile la piept și meditează.
  - Marinescule, tu nu scrii?
  - Nu, domnule profesor, aștept să-mi vină secretara.
- Într-o școală, se aude un zgomot teribil dintr-o clasă. Directorul intră în clasă și vede îngrozit cum toată lumea țipă, se bate, unii s-au urcat pe bănci. Directorul se repede la cel mai zgomotos și îl dă afară din sală. Se face dintr-odată liniște.
  - Unde este profesorul vostru?
  - Tocmai l-ați dat afară...
- Mă întreb ce o să te faci cînd vei fi mare, cînd acum, în clasa a doua, tu nu știi să numeri decît pînă la 10?
  - Arbitru de box.
- Ți-am citit lucrarea de control. Foarte bună. dar e identică cu cea a colegului tău de bancă. Ce concluzie să trag de aici? întreabă profesorul.
  - Că și a lui e foarte bună
- Să presupunem că locuiești la etajul cinci și că între fiecare două etaje sînt 15 trepte. Cîte trepte va trebui să urci pentru a ajunge la apartamentul tău?
  - Pe toate, domnule profesor.

Moarcă Oana,
clasa a XII-a matematică-informatică

- Despre noi -

Muzica pe care o ascultăm

➤ Top 10 melodii străine

1. Travie Mccoy-Billionaire
2. BoB ft. Hayley Williams-Airplanes
3. Nickelback-If today was your last day
4. Rihanna Ft. Eminem-Love the way you lie
5. Bon Jovi- It's my life
6. Guns n' Roses –November Rain
7. Gojira –Global Warning
8. Green Day- American Idiot
9. Owl City-Fireflies
10. Taio Cruz-Break your heart

➤ Top 10 melodii românești

1. Inna –Sun is Up
2. Guess Who –Manifest
3. Smiley- Love is for free
4. Dan Bălan –Justifz Sex
5. Xonia –My Beautiful One
6. 3 Sud-Est-Alături de îngerii
7. Grasu' XXL ft. Guess Who-Azi nu
8. El Negro –Ploaia
9. Vescan Ft. Ligia Moldovan –Peace and Love
10. Cunicu-Iarăși luni.

➤ Top 10 interpreți români

1. Guess Who
2. Tudor Chirilă
3. Bobo (Fără zahăr)
4. Inna
5. Smiley
6. Bogdan Negroiu (El Negro)
7. Grasu' xxl
8. Spike
9. Vescan
10. Dan Bălan

➤ Top 10 interpreți străini

1. David Guetta
2. Hayley Williams
3. Taio Cruz
4. Will I am
5. Jay-z
6. Flo-Rida
7. Travie Mccoy
8. Eminem
9. Rihanna
10. Chris Brown

N.R. Cele 4 topuri au fost realizate în urma chestionarelor completate de 100 de elevi, din clasele a IX-a, a X-a, a XI-a și a XII-a, din liceul nostru, în intervalul 10-30 noiembrie, 2010.

Roxana Pop
clasa a X-a filologie

Topul celor mai citiți autori și al celor mai citite cărți de către elevii Liceului Teoretic „Axente Sever”

Topul celor mai citiți 10 autori

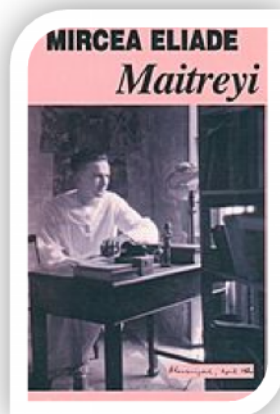
Mircea Eliade
J. K. Rowling
Stephenie Meyer
Jane Austin
Emily Bronte
Agatha Christie
Alexandre Dumas
Liviu Rebreanu
George Călinescu
Stephen King

Top 10 cărți de beletristică

1. Maitreyi - Mircea Eliade
2. Seria *Harry Potter* -J. K. Rowling
3. Seria *Amurg* - Stephenie Meyer
4. La răscruce de drumuri - Emily Bronte
5. Jane Eyre - Charlotte Bronte
6. Mândrie și prejudecată – Jane Austin
7. Cimitirul Animalelor - Stephen King
8. Pe aripile vântului - Margaret Mitchell
9. Conte de Monte Cristo - Alexandre Dumas
10. Dama cu camelii – Alexandre Dumas (fiul)

(Sondajul a fost realizat în intervalul 2-31 mai 2010, prin chestionarea a câte 5 elevi din fiecare clasă a liceului, sondajul fiind totodată temă pentru cursul de „Jurnalism”, organizat de Biblioteca Municipală “Șt.L.Roth”, Medias)

Ioana Prihoi
clasa a XI-a, filologie

Conducerea Liceului Teoretic „Axente Sever” și colectivul redacției vă urează un *Crăciun fericit* și un *An nou* cu multe bucurii și realizări.

LA MULȚI ANI, 2011 !!!

COORDONATORI:

Director: prof. MUNTEANU EUGENIA
prof. VINCZE VIORICA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

prof. STREZA DIANA
prof. VOICEA LOREDANA

COLABORATORI-ELEVI:

BEJAN MADĂLINA – CLASA a IX-a FILOLOGIE
BOAR DENISA – CLASA a X-a FILOLOGIE
DORDEA ADELINA – CLASA a X-a ȘTIINȚE ALE NATURII
POP ROXANA – CLASA a X-a FILOLOGIE
POPESCU RALUCA – CLASA a X-a FILOLOGIE
PUMNEA ANDRADA – CLASA a X-a MATEMATICĂ-INFORMATICĂ
RAȚIU DAMARIS – CLASA a XI-a ȘTIINȚE ALE NATURII
RUS DARIA – CLASA a X-a FILOLOGIE
ȘÎRGHIE SIMINA – CLASA a X-a FILOLOGIE
ȚIFRAȘ ROXANA – CLASA a X-a FILOLOGIE

